

**DE GESCHIEDENIS VAN
THE GOSPEL STANDAARD**

1835 - 2010

met een levensbeschrijving van alle redacteurs

**Tweede druk
door B.A. Ramsbottom**

**met een toegevoegd hoofdstuk
door G.D. Buss**

**Gospel Standard Trust Publications
2010
12(b) Roundwood Lane,
Harpenden, Hertfordshire
AL5 3BZ**

Uit het Engels vertaald
door
Joh. A. Bunt, Rhenen

Eerste druk © B.A. Ramsbottom
Deze tweede druk © B.A. Ramsbottom

ISBN 9780 95 10796 07

Gedrukt in Groot-Brittannië door Blissett Group
Roslin Road, Acton, Londen W3 8DH

INHOUD

De redacteurs (1835-1985)	..
Het oorspronkelijk voorwoord	..
Voorwoord bij de tweede druk	..

Deel I

DE GESCHIEDENIS VAN HET BLAD

1. De aanvang	..
2. De eerste jaren	..
3. Gods zorg	..
4. Een opmerkelijk redacteurschap	..
5. De omslag	..
6. John Gadsby keert terug	..
7. Veranderingen en moeilijkheden	..
8. Het jubileumjaar 1885	..
9. Herinneringen	..
10. Het einde van een eeuw	..
11. Een lang en lofwaardig redacteurschap	..
12. Het honderdjarig bestaan in 1935	..
13. De laatste jaren	..

Deel II

HET LEVEN VAN DE REDACTEURS

William Gadsby	..
John M'Kenzie	..
Joseph Charles Philpot	..
John Gadsby	..
Grey Hazlerigg	..
Charles Hemington	..
Joseph Hatton	..
James Dennett	..
Alfred Coughtrey	..
Enoch Feazey	..
James Kidwell Popham	..
John Hervey Gosden	..
Sydney Frank Paul	..
Benjamin Ashworth Ramsbottom	..

DE REDACTEURS (1835-1985)

De eerste nummers vanaf 1835 werden geredigeerd door William Gadsby en zijn zoon John. Vanaf 1836 hielpen John M'Kenzie en Joseph Charles Philpot in het redactioneel werk.

1840 – 1849 John M'Kenzie en Joseph Charles Philpot (gezamenlijke redacteuren).

1849 – 1869 Joseph Charles Philpot.

1870 – 1877 John Gadsby.

1878 – 1880 Grey Hazlerigg (behalve in juni 1879, John Gadsby).

1881 januari – juni Charles Hemington.

1881 juli – 1882 januari Joseph Hatton.

1882 februari en maart Charles Hemington.

1882 april – 1884 april Joseph Hatton.

1884 mei – juli Charles Hemington.

1884 augustus 1890 James Dennett.

1891 januari Alfred Coughtrey (was alleen in staat de jaarlijkse aanspraak te schrijven).

1891 januari – juni James Dennett.

1891 juli 1898 Alfred Coughtrey.

1899 – 1905 mei Enoch Feazey.

1905 – juni – 1935 juni James Kidwell Popham.

1935 juli – 1964 juni John Hervey Gosden.

1964 juli – 1970 Sydney Frank Paul.

1971 – heden Benjamin Ashworth Ramsbottom.

HET OORSPRONKELIJKE VOORWOORD

Van Oliver Cromwell wordt verteld dat hij, toen hij zijn portret liet schilderen, een duidelijke opdracht gaf aan de schilder om hem “met wratten en al” te schilderen. In die geest hebben wij geprobeerd om de geschiedenis van de *Gospel Standard* op te stellen. Wij hebben geprobeerd niets weg te laten, niets te bedekken en zowel het kwade als het goede weer te geven. Is dit niet de wijze waarop de geschiedenissen in het Woord van God worden weergegeven?

Het boek bestaat uit twee delen. Het eerste is de geschiedenis van de *Gospel Standard* vanaf 1835 tot de huidige dag. We willen benadrukken dat het een geschiedenis is van het *blad*, en niet van de kerken of verenigingen. Dat is de reden waarom er bepaalde zaken, zelfs de zaken die van groot belang zijn, alleen maar worden genoemd maar niet uitgebreid behandeld worden. Het tweede deel bevat een korte biografie van dertien redacteuren. (De huidige redacteur dacht dat het niet verstandig was om iets van zichzelf te vermelden.) Wij hebben geprobeerd om, zover als mogelijk, deze levensbeschrijvingen ongeveer even lang te maken. Maar de bronnen verschilden heel erg van elkaar! Voor J.K. Popham hadden we een boek van 350 pagina's; voor Henoeh Feazey hooguit 2 of 3 pagina's. Sommigen lieten eigen beschrijvingen achter; anderen lieten niets achter. Sommige beschrijvingen waren vooral geestelijk en anderen gingen voornamelijk over de voorzienigheid. En in sommige gevallen moesten we hier en daar wat verzamelen.

Behalve de oude *Gospel Standards* (in het bijzonder die van 1871 waarin John Gadsby een korte geschiedenis geeft), vonden we deel 2 van *The Seceders* van onschatbare waarde, en ook S.F. Paul's *Further Histories of the Gospel Standard Baptists*. Behalve deze bronnen hebben we achter elk verhaal vermeld of er een biografie van de betreffende redacteur bestaat.

Voor ons is dit een arbeid van liefde geweest. We geloven dat we hebben geschreven in de geest van het woord: “Opdat Hij in allen de Eerste zou zijn” en geloven dat we bijzondere ondersteuning mochten ontvangen. Wij zijn ons bewust van veel tekortkomingen in het werk. Wij wensten dat de geschiedenis

beschikbaar zou zijn aan het einde van het jaar en omdat er zo'n grote tijdsdruk was voelen we wel aan, dat het in veel opzichten "bij elkaar gegooid" is, (zoals John Gadsby zei van de biografie van zijn vader). Daarom zoals hij "hopen wij dat critici zacht met hen (deze bladzijden) willen handelen; en dat het God mocht behagen om ze een zegen te willen maken voor Zijn uitverkoren, verlore en geheiligde gezin."

Het is in veel opzichten een wonderlijk verhaal, en wij voelden ons verplicht om te denken aan de eerste verzen van Psalm 44: "O God, wij hebben het met onze oren gehoord, onze vaders hebben het ons verteld: Gij hebt een werk gewrocht in hun dagen, in de dagen vanouds. Gij hebt de heidenen met Uw hand uit de bezitting verdreven, maar henlieden gepland; Gij hebt de volken geplaagd, henlieden daarentegen doen voortschieten. Want zij hebben het land niet geërfd door hun zwaard, en hun arm heeft hun geen heil gegeven, maar Uw rechterhand, en Uw arm, en het licht Uws aangezichts, omdat Gij een welbehagen in hen hadt".

Onze wens en bede voor de toekomst kan niet beter onder woorden gebracht worden dan door de apostel: "Opdat de waarheid van het Evangelie bij *ons* zou verblijven."

1985

B.A. Ramsbottom

Redacteur, *Gospel Standard*

Bijzondere dank is verschuldigd aan Mr. J.A. Hart voor zijn hulp en advies.

VOORWOORD BIJ DE TWEDE DRUK

Het is verblijdend dat er na vijftwintig jaar behoefte is aan een nieuwe druk van *The History of the Gospel Standard Magazine*. Mr. Gerald Buss, predikant van de kerk in Chippenham en voorzitter van de *Gospel Standard Society*, heeft er het laatste hoofdstuk aan toegevoegd. De *Gospel Standard* is nu het oudste christelijke maandblad in dit land, en ook een van de oudste bladen in zijn soort. Hoe verbazend is de liefde en barmhartigheid van de Heere geweest, dat Hij het blad zo lang heeft bewaard, in het bijzonder als we denken aan de zware tegenstand die er de afgelopen jaren geweest is.

Boven alles bewonderen wij echter des Heeren liefde en barmhartigheid in het in stand houden van dezelfde heerlijke waarheden van het Evangelie nu als in 1835. Ons verlangen is nog steeds: “Opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.”

2010
B.A. Ramsbottom
Redacteur, *Gospel Standard*

DEEL I

DE GESCHIEDENIS VAN

HET BLAD

1. DE AANVANG

De Gospel Standard verscheen in een Engeland dat grote verschillen had met het Engeland van nu. De *Reform Bill* was nog maar kortgeleden uitgekomen. Vijfstuiver post was nog niet geïntroduceerd. Het meeste vervoer vond plaats door paarden (of te voet) hoewel de spoorweg Manchester-Liverpool nog maar net was geopend. Victoria was nog geen koningin en haar oom William IV zat nog op de troon.

De grondlegger (hij was altijd voorzichtig om die term te gebruiken) was een jonge en energieke drukker, John Gadsby, die zichzelf beschreef als “toen ik in de volle vreugde van Evangelische vrijheid stond en net zo vol van geloofsijver was.”

Nogal treffend is de wijze waarop John Gadsby vertelt hoe hij voor het eerst gewag had gemaakt van een nieuw blad bij zijn eerwaarde vader, William, die niet alleen meer dan dertig jaar dienaar was geweest van de *Particular Baptist* kapel (kerk van de *Bijzondere Baptisten*) in St. George’s Road, Manchester, maar ook bekend en geliefd was door het gehele land:

Ik stelde aan mijn vader voor dat wij een eigen tijdschrift zouden moeten hebben. Hij was nogal geschrokken, en zei, ‘Jack!’ (hij noemde mij meestal Jack), ‘Je kunt je dat niet veroorloven. Je zult er geld door verliezen.’

‘Dat verwacht ik ook,’ antwoordde ik, ‘maar dat is van geen belang want de Heere heeft mij een goede zaak gegeven, zoals u weet. Wij zouden een eigen tijdschrift moeten hebben.’

Hij nam de tijd om het voorstel onder biddend opzien te overwegen, en zei toen: ‘Wel, als jij begint, dan zal ik proberen je te helpen, en ik hoop dat ons werk niet voor niets zal zijn.’

Welnu, zonder zijn hulp zou ik het niet hebben kunnen beginnen. Daarom was hij de grondlegger. Ik was alleen de bedenker.

Zo viel er op 1 augustus 1835 een nieuw klein blad van vierentwintig pagina’s van een onbekende drukpers in Newall’s Buildings, Market Street, Manchester. Het kostte twee stuivers.

De vraag was: “welke naam zullen we het geven?” en uiteindelijk werd de *Gospel Standard* erop gezet, ”niet omdat het ooit bedoeld was om een maatstaf te zijn om naar te meten, maar

het was bedoeld om een standaard of banier te zijn, die opgericht wordt voor het Evangelie.” Eerst had het de ondertitel, “The Feeble Christian’s Support,” (Ter ondersteuning van zwakke Christenen) maar na enige tijd werd deze ondertitel weggelaten, waarschijnlijk omdat het over het hoofd werd gezien.

William Gadsby schreef zelf een inleidend woord voor de nieuwe lezers, waarin hij in duidelijke taal de heilige waarheden verklaart waarop het blad was gefundeerd:

Tijdens ons werk hopen we de volgende dingen altijd op het oog te hebben, en die te verdedigen in al hun verbanden, of mensen ze willen horen of willen nalaten:

Dat er drie Personen zijn in de Één - ongedeelde - Jehova – de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Dat iedere Persoon in deze gezegende Drie-enige God gelijk is – gelijk in macht, in heerlijkheid en in liefde tot de kerk; de liefde van de Vader die geopenbaard is in de uitverkiezing, de liefde van de zoon in de verlossing, en de liefde van de Heilige Geest in de wedergeboorte en de heerlijke dingen die daaruit voortvloeien. Daarmee verbonden:

Dat Jehova, Die zelfs de meest geringe omstandigheden en gebeurtenissen voorzag, in de eeuwigheid voor Zichzelf een volk verkoos in Christus, dat Hij heeft voorgenomen om te verlossen met een eeuwige verlossing, en die Zijn lof zullen tentoonspreiden, terwijl de anderen, die overgegeven zijn aan de hardheid van hun harten, onvermijdelijk moeten omkomen in hun zonden.

Dat niets minder dan de Goddelijke almacht en het vermogen van God de Heilige Geest in het hart van de zondaar hem geestelijk berouwvol zullen maken – alle andere berouw is zoals die van Judas, vleselijk.

Dat waar de gezegende Geest Zijn werk van genade in het hart van een zondaar begint, Hij dat zal volmaken. Het is niet in de macht van satan of mensen om één ziel uit Zijn handen te rukken.

Dat Zijn gezegende Majesteit Zijn levendgemaakte kinderen dagelijks wil leiden in de verborgenheid van hun vleselijke natuur, en in het heerlijke wonder van God in Christus, als passend en bestemd voor hen. Zodoende verheerlijken zij Christus in hun harten als alles en in allen, Hij onderwijst hen in de verborgen dingen van God, en bezielt hun harten om de Heere

Jezus Christus te prijzen, want omdat Hij leeft, zullen ook zij leven.

Dat de toegerekende gerechtigheid van Christus absoluut noodzakelijk is voor de rechtvaardigmaking van de zondaar, en Zijn heiligheid voor de heiligmaking – omdat de gevallen, verdorven en schuldige mens, zowel door hun natuur als door hun daden, ten uiterste onbekwaam is om iets te doen ten behoeve van de verlossing van zijn ziel.

Dat het Evangelie, dat al de heerlijkheid bevat van al de wetten die ooit van Gods troon werden uitgevaardigd, en waarin al de heerlijke leerstukken, beloften en regels van de genade van God samenkomen, de enige en volmaakte regel is van het leven en het gedrag van gelovigen. Al het andere laat hen zonder hoop zijn.

Dat de instelling van het Avondmaal des Heeren naar de Schrift alleen kan worden toegediend aan hen die gevoelig zijn gemaakt voor hun verloren en verdorven staat als zondaars, en die, omdat zij in staat gesteld zijn om redenen te geven van de hoop die in hen is, en het antwoord van een goede consciëntie voor God, op een plechtige wijze zijn ondergedompeld in de Naam van de Vader, en van de Zoon, en van de Heilige Geest. Ten slotte:

Dat de Heilige Schrift, als het absolute, onfeilbare, geopenbaarde woord en de wil van God, de enige standaard is waardoor het geloof van de mens recht kan worden getoetst.

Helemaal aan het begin werden de teksten die aangehaald werden volledig weergegeven (later werd dat deels vervangen door de verwijzingen naar de Schriftplaatsen). Het was een samenvatting van het standpunt van de redacteur:

‘Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden’ Matthéüs 5:6.

‘Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijden der eeuwen’ 2 Timótheüs 1:9.

‘De uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden’ Romeinen 11:7. ‘Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd. - En zij daalden beiden af in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem. - In den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes’

Handelingen 8:37,38; Matthéüs 28:19.

William Gadsby voegde aan het begin van de verschillende onderwerpen een artikel toe die door hemzelf geschreven was en ondertekend was met “Een Soldaat.” Er verscheen ook een brief van William Tiptaft; een brief die enkele jaren eerder geschreven was aan William Gadsby door Ann Sturton; een stukje van een gedicht “Op de Evangelie Standaard”; een ander gedicht; verschillende “verzamelingen” (onder andere van Luther, Newton en Burder); en een ander artikel “God is Liefde” van de pen van William Gadsby, wat toen ondertekend was met “Een liefhebber van Sion.”

Eerst werden er slechts 500 exemplaren gedrukt, die bedoeld waren voor de gemeente van Manchester en andere vrienden van William Gadsby in Lancashire en Yorkshire. Maar de gemeente van Manchester nam bijna de gehele partij af! Daarom werden er 500 bijgedrukt. Toen kwam er een vraag van de Londense kerken, Gower Street en Zoar, Great Alie Street, en andere plaatsen. Daarom werden er nog eens 1000 extra gedrukt.

We mogen ons wel afvragen: wat lag er achter de gedachte van een nieuw blad? Welke noodzaak was er voor nog een ander blad? Waren er nog geen bladen die de vrije genade voorstonden? John Gadsby's eigen antwoord is:

Er was toentertijd geen blad om de gevoelens te verdedigen die voor mijn vader al jaren dierbaar waren, en die ook voor mij steeds dierbaarder werden. ... Dr. Owen's werken lagen te slapen; die van bisschop Hall waren slechts bij weinigen bekend; en zelfs die van Newton schenen vergeten te zijn. ... Het is waar, er was wel een Gospel Magazine (*Evangelie Tijdschrift*), maar dat was van de Kerk van Engeland, en de redacteur was soms niet erg zorgvuldig in zijn opmerkingen over de doop. Er was ook de *Gospel Herald* (Evangelie Bode), maar dat tijdschrift was geheel verkeerd ... Het was opgestart door Mr. John Stevens, die een pre-existentialist¹ was, en die zo heftig schreef tegen mijn

¹ Eng. a pre-existarian, dat is, een pre-existentialist. Mensen die de pre-existentie voorstaan, dat is, het vooraf bestaan (van de ziel voor het lichaam) door sommigen aangenomen. Dat zijn de aanhangers van het pre-existentialisme. De existentiële filosofie is een wijsgerig stelsel waarin de nadruk valt op het individu en zijn existentie of bestaan, het bestaan in de aanwezige situatie, de spanning

vader over de wet.

Zo werd “het kleine vat geworpen in de grote oceaan” om de openingswoorden van de nieuwe *Standard* te gebruiken. Wel met veel vrees, maar toch vertrouwend op de Heere en met oprechte verlangens naar Zijn eer en heerlijkheid en het goede van Zijn volk.

Door hen die “zuchten, hijgen en roepen om genade, vergevende genade, rechtvaardigende genade in de Persoon, het bloed en de gehoorzaamheid van Christus. Niets minder dan dit zal hun hongerige zielen verzadigen.”

tussen het zijn en de dood. Belangrijkste vertegenwoordigers waren Sartre, Heidegger en Jaspers. Het is een filosofie die strijdig is met Gods Woord (JAB).

2. DE EERSTE JAREN

Het nieuwe blad werd door Gods kinderen met veel interesse en liefde ontvangen en het werd al spoedig bezorgd in geheel Engeland, en het werd er steeds meer verkocht. Er was een volk voorbereid zoals de goede grond, en zo waren zij gereed om het goede zaad te ontvangen.

William Gadsby had zelf, waar hij ook heen ging, overal gepreekt voor grote samenkomsten, zowel op het platteland als in Londen, waar hem steeds een warm welkom wachtte. Op dezelfde wijze had de zondaar vernederende, en Christus verhogende bediening van de twee wevers uit Lancashire, die Gadsby had gedoopt, John Warburton en John Kershaw, een goede uitwerking gehad. John Warburton was sinds 1815 predikant in Trowbridge, Wiltshire, en John Kershaw was sinds 1817 predikant in Rochdale, Lancashire. In hun regelmatige bezoeken konden deze twee mannen eveneens de grote Londense kerken vullen. Onder die prediking was er een volk door God opgewekt dat niet kon worden voldaan met lichte en formele zaken. Zij wilden Goddelijke waarheden hebben. Belast met een gevoel van schuld, keken zij uit naar Christus als hun enige Verlossing. Omdat zij diep beproefd, geoefend en vaak ook heel arm waren, schreeuwden zij om een bediening die hun weg verklaarde en die hun zielen voedde.

Het schijnt dat de algemene gang van Baptistenpredikers droog en formeel geworden was. Zij hadden ook een sterke wettische inslag. Hoewel zij nog steeds, ten minste uitwendig, aan een Calvinistische belijdenis vasthielden, voldeed hun prediking toch niet aan de behoeften van deze levende zielen. De sterke aandrang op plichtsbetrachting hielp weinig voor hen die moesten klagen vanwege hun hulpeloosheid.

“De ware godsdienst,” schreef John Gadsby, “was zozeer vervallen dat, hoewel er misschien enkelen waren die de zuivere leer nog preekten, er toch maar weinigen waren die de leer preekten op een bevindelijke wijze, met de smaak en de bedauwing van de Heilige Geest. Er werd weinig tot geen onderscheid gemaakt tussen hen die de leer met hun verstand beleden en degenen die in hun geweten veroordeeld waren als verbrekers van Gods heilige wet, in gedachten, woorden en werken, die, omdat zij verloren en, naar het scheen, hopeloos verdorven waren, de

behoefte voelden aan deze leerstellingen. Zij ervoeren de zielsvernederende en Christus verheerlijkende kracht ervan in hun harten.”

De kracht, waarde en smaak van de bediening van Gadsby, Warburton, Kershaw en hun vrienden, en de reden waarom het zoveel volk trok, is goed samengevat door een oud en geacht lid van een Baptistenkerk toen hij William Gadsby voor het eerst had gehoord:

“Ik moet werkelijk zeggen hij de beste prediker is die ik ooit in mijn leven heb gehoord. Ik was nog nooit zo verblijd in mijn ziel onder enige dienaar daarvoor. *Hij preekte geen nieuw Evangelie*; het is het oude Evangelie dat geprekt wordt op een manier die op zó'n gezegende wijze past bij de omstandigheden van de beproefde familie des Heeren, dat ik zou willen dat u er ook heen zou gaan om hem zelf te horen.”

Bij William Gadsby's eerste bezoek aan Manchester dertig jaar of langer daarvoor, waren er slechts enkelen aanwezig in de morgendienst, een redelijk aantal in de middagdienst (omdat het gerucht verspreid werd om wat voor soort prediking het ging) en zat de kerk afgeladen vol in de avonddienst.

Op deze wijze werd de grond voorbereid op de komst van het nieuwe blad.

Maar er was ook tegenkanting. Vijftig jaar later herinnerde John Gadsby zich:

“Ik denk dat ik zonder vrees mag zeggen dat er in de hele wereld geen enkel ander blad is dat met zoveel tegenstand is begonnen als de *Gospel Standard*. Allerlei soorten van arminianen en bastaard calvinisten raasden er tegenin; en de kinderen van Asdod gingen voorop in hun aanslagen.

“Maar,” zo vervolgde hij, “God was aan onze zijde, en het was hun pogingen om ons te verslinden waren nutteloos. ‘Vrees niet; Ik ben met u,’ was onze bemoediging, en voor mij zelf had ik de niet de minste twijfel aan onze overwinning.”

Maar het nieuwe blad was ook profijtelijk voor sommigen die nog nooit de waarheid hadden horen preken.

In het buitengebied van Cheshire woonden twee zussen die een melkveebedrijf hadden. Zij hadden nooit ergens een dienst bijgewoond buiten de plaatselijke kerkelijke gemeente. De predikant daar was een vreemdeling van de waarheid. Maar door

de krachtige werking van de Heilige Geest waren deze twee dames ertoe gebracht om de last van hun zonden te gevoelen, zodat zij oprecht konden instemmen met de belijdenis uit het gebedenboek, “Heere, heb medelijden met ons, arme zondaren.” hoewel de prediking hun geen nut deed.

De predikant werd vaak uitgenodigd op hun kleine boerderij om met hen te spreken, en vertelde hen dat zij niet zo ernstig moesten leven, omdat anders hun verstand zou worden aangetast. Zij wisten dat hij ergens verkeerd zat, maar hoe en waar dat wisten zij niet.

Op een zekere zaterdag waren zij zoals gewoonlijk naar de markt in Manchester geweest om hun boter en eieren te verkopen. Toen zij voorbij Shudehill kwamen, pakte ze toevallig wat tijdschriften van de boekentafel. Er stond op: “The Gospel Standard; or Feeble Christian’s Support.” Zij keken elkaar aan. Zij vroegen zich allebei af wat “The Gospel Standard” betekende.

Hoe dan ook, zij kochten de bladen en toen ze eenmaal thuis gekomen waren begonnen zij geestdriftig te lezen. Zij konden de “aanspraak” in het eerste nummer niet begrijpen; maar daarna kwamen zij tot aan William Gadsby’s artikel “De zaligheid van de hongerigen,” en hun harten en ogen werden geopend. Hun harten sprongen in hen op van vreugde vanwege de wonderlijke dingen die zij lazen. Zij dachten dat hun predikant wel met hen verblijd zou zijn!

Maar nee! Toen hij de naam van Gadsby zag waarschuwde hij hen ernstig tegen hem. Zij konden het niet uitleggen, maar zij wisten dat zij nu gevonden hadden waarnaar hun ziel al zo lange tijd verlangde.

De volgende zaterdag belden zij aan bij het kantoor van John Gadsby in Newall’s Buildings en vertelden hem hun eigen verhaal.

Dit was dan een van de eerste bemoedigingen. Maar spoedig werd het gevolgd door een andere bemoediging. In Wilmslow, ongeveer twaalf mijlen van Manchester, woonde een lange, markant uitzijnde man die slechts één oog had. De enige mensen die hij kende waren de methodisten, maar terwijl hij zijn grote nood voelde, legden zij hem verschillende zaken uit en vertelden hem wat hij moest doen, en toen riep hij uit: “Als jullie gelijk hebben, dan heb ik het mis!”

Deze man ging ook wekelijks naar de markt in Manchester en zo kreeg hij, door de wonderlijke voorzienigheid van God, ook een Gospel Standard in zijn handen. En zo gebeurde het, dat ook hij aanbelde bij het kantoor van John Gadsby om hem te vertellen dat het nieuwe blad de zaken voor hem duidelijk had gemaakt. Hij nam enkele extra exemplaren van het blad mee naar huis, waardoor hij bijna een ophoop veroorzaakte door deze te koop aan te bieden in het venster van zijn woning.

‘Alzo wies het Woord des Heeren met macht en nam de overhand’ Handelingen 19:20.

3. GODS ZORG

Gods tijd is altijd de beste tijd. In augustus 1835 werd de *Gospel Standard* opgericht. De volgende maand vonden twee gebeurtenissen plaats, ongeveer tweehonderd mijlen van elkaar, die niets met elkaar te maken schenen te hebben, maar die in de Goddelijke raad nauw verbonden waren met de geschiedenis van het nieuwe blad.

Op 6 september werd op de dag des Heeren in Blackburn, Lancashire, een jonge Schot gedoopt. Zijn naam was John M'Kenzie en hij was in de ban gedaan door de *Independents* (onafhankelijke kerken) van Preston omdat hij in de leer van de vrije genade geloofde en ook onderwijs gaf in die leer. Hij was een reizende marskramer geweest, en werd het jaar daarna bevestigd tot predikant in een kerk van de *Strict Baptists* in Preston.

Vervolgens werd in het kleine kerkje van Allington op 13 september een jonge geestelijke gedoopt, die nog maar net was afgescheiden van de Kerk van Engeland. Hij werd gedoopt door John Warburton van Trowbridge. Zijn naam was Joseph Charles Philpot en hij zou mogelijk meer invloed hebben om goed te doen aan de *Gospel Standard* dan wie dan ook. Hij was Master of Arts geworden in Oxford en staflid van het Worcester College. In de maand ervoor (maart) beëindigde hij zijn werk als predikant in de gevestigde kerk in Stadhampton, en: "Heb ik geen goede ruil gedaan?" zei hij, "Een gerust geweten voor een gekweld geweten, vrijheid voor slavernij, godsdienst in de geest voor godsdienst in de vorm, en een levend volk voor dode vormdienaars."

De twee hadden nog nooit van elkaar gehoord, maar tot aan M'Kenzie's vroege sterven in 1849, waren zij meer dan tien jaren lang bestemd om samen te werken als gezamenlijke redacteurs van de *Gospel Standard* en zij hadden geen enkel meningsverschil.

John Gadsby schreef hier zelf over:

Sommige mensen zullen dit alles aan het toeval toeschrijven; maar ik zie het als een zeer opmerkelijke voorzienigheid dat,

juist op hetzelfde ogenblik dat het in mijn hart gelegd is om zaken te regelen met betrekking tot de oprichting van dit blad, twee mensen die daarna zulk een belangrijk aandeel zouden hebben in haar organisatie, tegelijkertijd zouden worden geroepen uit het volk met wie zij zo lang verbonden waren geweest. Van Mr. M'Kenzie had ik nog nooit gehoord, en ik had van Mr. Philpot slechts op een indirecte wijze gehoord. Mr. Tiptaft was plaatsvervanger van mijn vader in de herfst van 1834, en bezocht mij vaak in mijn kantoor. Op een morgen gaf ik hem een brief die via mij aan hem was geadresseerd. 'O!' riep hij, 'het is van mijn vriend Philpot! Ik heb geen twijfel of de Heere zal hem er binnenkort uit halen [uit de kerk van Engeland]; en ik zal blij zijn om zijn redenen tot uittreding te weten, omdat hij zei dat mijn *Vijftien redenen* heel mager zijn.' Toen Mr. Philpot uittrad, schreef ik hem, en vroeg hem of hij een helpende hand wilde bieden in de publicatie van het blad. Hij antwoordde dat hij te druk was om daaraan te kunnen denken; maar als hij zou helpen, dan zou het zijn met het schrijven van de boekbesprekingen. Maar hij schreef verschillende korte artikelen voordat hij een boekbespreking schreef. Ik denk dat de eerste boekbespreking die hij schreef was van Warburtons *Weldadigheden*, in april 1838.

Van de contacten met Mr. M'Kenzie vervolgde hij:

Ik weet de exacte tijd niet wanneer ik voor het eerst kennis heb gemaakt met Mr. M'Kenzie, of wanneer hij voor het eerst op de lijst stond van medewerkers aan de Gospel Standard; maar ik geloof dat het begin 1836 was. In het kerkboek van de kerk van mijn vader in Manchester staat een notitie bij 1 juli 1836, dat hij (Mr. M'Kenzie) zou worden gevraagd om op 28 augustus te preken; maar hij preekte daar op een dinsdagavond enkele weken daarvoor en logeerde toen in mijn huis. Vanaf die tijd ontstond er een band tussen ons die nimmer is verbroken, en die, naar ik met bescheidenheid geloof, nimmer zal worden ontbonden.

Zo zien wij deze twee zeer godzalige mannen behulpzaam met het redacteurschap van het blad. J.C. Philpot schreef in het begin de boekbesprekingen en later de jaarlijkse aanspraak. Andere boekbesprekingen werden geschreven door William Gadsby en John M'Kenzie. In 1840 waren Mr. M'Kenzie en Mr. Philpot samen mederedacteuren. In dat jaar voelden zij zich genoodzaakt

om John Gadsby te verlichten van elke redactionele verantwoordelijkheid behalve “de omslag.” (Deze titel “de omslag” is altijd gebruikt geweest voor de buitenste pagina’s van de *Gospel Standard*, die voornamelijk bestond uit een lijst van kerken en predikanten, advertenties, en soms ook geestelijke stukjes en gedichten.) Tijdens de dertig jaren die volgden had John Gadsby geen zeggenschap over de ‘inhoud’ van het blad.

Maar de zaken verliepen tijdens de eerste jaren niet altijd even soepel. William Gadsby besprak in mei 1837 Philpots bekende preek *De erfgenamen des hemels wandelend in de duisternis*. Hoewel hij die wel goedkeurde, voegde hij eraan toe:

We moeten echter eerlijk bekennen dat we denken dat wat meer nadruk op de heerlijkheid van Christus; of wat God, in Zijn rijke genade, voor Zijn volk heeft bereid in Christus, en wat zij verkrijgen uit Christus; en van de manier waarop de Heilige Geest hen trekt uit henzelf tot Christus, een toegevoegde waarde zou hebben gegeven aan de verhandeling. Maar toch zijn wij van mening dat het werk veel goeds bevat voor deze tijd van godslastering en tegenspraak.

Dit kwetste Mr. Philpot, en wie zou verwacht hebben dat juist hij een opmerking als deze gemaakt heeft? “U zult er achter komen dat ik de Standard net zo hard kan slaan als ik ... geslagen heb.” Jaren later zei hij meer dan eens tegen John Gadsby, “Ik heb vaak gedacht dat uw vader gelijk had.”

In 1838 gaf Mr. Philpot scherpe kritiek op een preek van William Nunn, predikant van de St. Clements Kerk in Manchester. Hij zei: “iemand die op zo’n manier spreekt, kent bevindelijk niets van wet of evangelie en kan het een of het ander nooit op een geestelijke wijze hebben gevoeld.”

Dit betreurden de Gadsby’s, omdat Mr. Nunn een dierbare vriend van hen was. (de zus van John, Phoebe, werd toen ze nog vrij jong was onder zijn bediening in de evangelische vrijheid gebracht.)

John Gadsby schreef:

Mijn vader keurde dit niet goed. Ik kan hem als het ware nu nog zien zitten in zijn met riet bekleedde houten armstoel, met

aandacht luisterend terwijl ik het stukje voorlas. Hij glimlachte nu en dan, en uiteindelijk zei hij: ‘Arme, lieve man! als Nunn niet in de [Anglicaanse] kerk was geweest, zou dit nooit geschreven zijn geweest.’ Eerst had hij bezwaar tegen de opname van het artikel, omdat hij Mr. Nunn zeer hoog had staan; maar tenslotte zei hij: ‘Laat het maar begaan. Het is goed voor hem (Mr. Philpot) om zich meer en meer te bezinnen.’ En hij (Mr. Philpot) dacht er zeker nog eens aan terug, en meer dan eens met spijt.

In 1838 werd Mr. Philpots beroemde antwoord op de vraag, ‘Wat maakt de ziel zalig?’ gepubliceerd. Vele malen is het opnieuw gepubliceerd in brochurevorm, en afgelopen jaar (1985) is het nog uitgebracht in de VS.

Nadat J.C. Philpot en John M’Kenzie werden aangesteld als gezamenlijke redacteurs, stuurde John Gadsby de stukken die hij kreeg naar Mr. M’Kenzie, die ze bestempelde als: 1. Goed; 2. Matig; 3. Afgewezen. Daarna stuurde hij ze terug. Zo ging het tot aan zijn dood. Daarna nam Mr. Philpot deze taak op zich. Hij koos echter alleen de stukken uit die bij ‘klasse één’ hoorden, en daar waren er heel weinig van.

In 1840 gaf Mr. Philpot een samenvatting van de eerste jaargangen van het nieuwe blad:

Als geestelijke hoorders, die een slaaf van een letterknecht zijn, door ons werk zijn magerheid hebben ingezien, dan is er goed werk verricht. als mensen en werken van waarheid breder bekend zijn geworden, dan is er winst geboekt. Als er door ons werk een band van eenheid is ontstaan of voortgezet onder het bevindelijke volk in Engeland, dan heeft het werk een goede uitwerking gehad. Als door ons een verborgen bemoediging is gegeven aan voorstanders van de waarheid, en als wij ooit de kooltjes hebben aangeblazen of de slijpsteen zo hebben gehanteerd dat aan hun geestelijke wapens een betere bruikbaarheid of een scherpere snede gegeven is, dan is ons blad niet voor niets uitgegeven. Als de waarheid in ons blad de vijanden heeft opgewonden en tevoorschijn heeft doen komen, en als uit hetgeen dat verbrijzeld is een adder tevoorschijn is gekomen, en als bevindelijke, van de hemel gezonden gezanten in meerdere mate onderscheiden zijn geworden van leerstellige letterpredikers, dan hebben onze schrijvers niet tevergeefs geschreven, en dan hebben wij dit blad niet voor niets

uitgegeven. Maar wij hebben alle bemoedigingen nodig om onze hoofden boven water te houden, en in de kracht en Naam van de Drie-enige God van Israël hopen wij de publicatie van het blad voort te zetten.

Zo werden onder de zegen van God de gaven die op zo'n zeldzame wijze van elkaar verschilden van drie mensen die zo veel van elkaar verschilden, als John Gadsby, John M'Kenzie en J.C. Philpot, gebruikt voor het voortbestaan van het nieuwe blad en, zoals heel mooi wordt uitgedrukt in *The Seceders (De afgescheidenen)*, om het tot "een rijke opslagplaats van het goddelijke onderwijs dat gewoonlijk bekend staat als de leer van vrije genade, en van de echte geestelijke ervaring" Te maken. Toch hadden ze alle drie in verschillende mate te lijden onder chronische tuberculose².

Binnen zes jaar had de *Gospel Standard* een maandelijkse oplage bereikt van 7.400 stuks; weer zes jaren later had het blad een oplage van 9.000 stuks. Vanwege het feit dat het blad zoveel oplagen had en de zaken van John Gadsby zo goed gingen, werd er in 1845 besloten dat zowel de drukkerij als de uitgeverij zou verhuizen naar Bouverie Street in Londen, E.C.

In 1844 ging de gewaardeerde oprichter, William Gadsby, naar de eeuwige rust. Gedurende enige tijd had hij zelf geen redactionele verantwoordelijkheden meer gehad. Op 12 augustus 1849 volgde John M'Kenzie hem. Door het barsten van een grote ader in een van zijn longen stikte hij en stierf. In de dertien jaar dat hij gewetensvol zijn werk deed, had hij er aan bijgedragen dat de *Gospel Standard* over de gevaren van haar beginjaren heen geholpen werd. John Gadsby, die tekenen vertoonde van een longinfectie en bloed begon op te geven, voelde zich in 1846 genoodzaakt om naar het buitenland te reizen om daar te overwinteren. Vanaf die tijd maakte hij vele reizen naar het Midden Oosten en zelfs naar de V.S. Hoewel hij nog steeds toezichthouder was over de financiële behoeften van het blad, werd het geestelijke deel van het blad overgelaten aan "mannen die diepere lessen geleerd hebben en die beter onderwijs gehad hebben als hijzelf." Toch bekennen de *Seceders (de Afgescheidenen)*: "Men kan zijn werk voor de Gospel Standard tijdens de eerste

² Zij waren tbc-patiënt.

jaren van haar bestaan, die vol gevaar waren, niet hoog genoeg waarden.” Maar zij vervolgen: “Het schijnt bijna alsof de voorzienigheid, die John Gadsby begiftigd had met een wonderlijke intuïtie, die hem de juiste mensen deed kiezen om voor hem te werken, het ook nog eens goed gedacht had om hem met die ‘zwerflust’ te vervullen, die reisgekte die hem overal heenbracht.”

En de zorg voor de Gospel Standard werd van 1849 tot 1869 gelegd in de handen van J.C. Philpot.

4. EEN OPMERKELIJK REDACTEURSCHAP

In de tijd dat J.C. Philpot redacteur was, kwam de *Gospel Standard* pas echt tot stand, en dat op twee manieren.

Ten eerste werd de volgorde van de stukken verder ontwikkeld en daaraan hield men zich na die tijd in het algemeen: een maandelijks preek; geestelijke brieven; leerstellige en bevindelijke artikelen; geestelijke liederen en gedichten; en geboorte- en overlijdensberichten. Hoe kenmerkend zijn deze levensbeschrijvingen geweest in al die jaren! Mededelingen van mannen, vrouwen en jonge mensen die hadden geleefd en waren gestorven in het geloof, hun hopen en vrezen, hun wegzinken en verhoogd worden, en in veel gevallen hun triomferend sterven! Rijk en arm, bekend en onbekend, uit alle delen van het land. Er is wel eens opgemerkt dat geen ander blad ooit een rubriek heeft gehad als deze.

Het moet worden opgemerkt dat nieuwsberichten, berichten van jaarlijkse gedenkdagen en godsdienstige ‘kletspraatjes’ altijd angstvallig buiten het blad gehouden zijn.

Maar ten tweede was de *Gospel Standard* gevestigd als een blad met karakter en waarde. (Hoevelen zijn er niet die ook nu nog met genoeg de gebonden jaargangen lezen uit de tijd waarin J.C. Philpot redacteur was!) Hierin was iets heel opmerkelijks. Een zeer geleerd man, een Master of Arts uit Oxford, die schrijft voor een lezerspubliek dat voornamelijk uit arme en ongeleerde mensen bestaat. Zij die konden lezen hadden alleen maar basisonderwijs gehad. Maar de gewichtigste waarheden en de meest diepzinnige leerstellingen werden door hem op zo'n lieflijke en eenvoudige wijze uitgelegd, dat zij, die misschien verder niets anders lazen dan hun Bijbels, van maand tot maand naar het blad uitkeken.

De boekbesprekingen van J.C. Philpot zijn tamelijk ongebruikelijk. Het zijn geen boekbesprekingen in de letterlijke zin van het woord. Hij gebruikte een boek eerder als “een kapstok om zijn gedachten aan op te hangen.” Het is meer het *onderwerp* dan het *boek* wat zijn interesse heeft. Zo werden zijn lezers op de hoogte gebracht van een grote hoeveelheid aan onderwerpen die anders geheel onbekend bij hen zouden zijn geweest. Het behoeft ons niet te verbazen dat deze boekbesprekingen na zijn dood

werden gepubliceerd in twee delen, samen met zijn antwoorden op verschillende vragen die hem van tijd tot tijd werden toegezonden.

Mogelijk waren vooral zijn “meditaties” het meest vruchtbaar (naast zijn goed gecorrigeerde en zorgvuldig herziene preken, die tot op heden nog steeds worden gepubliceerd. In de afgelopen twintig jaar zijn er tien delen uitgegeven). Onderwerpen als de heilige mensheid van Christus; de Persoon, het ambt en het werk van de Heilige Geest; het eerste hoofdstuk van de brief aan de Efeziërs, zorgden ervoor dat hij een werkterrein had waar hij zich bezig kon houden met zijn aanmerkingen.

Het blad werd bekend en geliefd over de gehele wereld. Kolonisten in Australië, soldaten in de Krimoorlog en emigranten naar de Verenigde Staten keken eveneens uit naar de maandelijkse verschijning van het blad.

Er waren echter ook geschillen. J.C. Philpot herinnerde zich dat in een bepaald geval ongeveer twintig brochures tegen hem geschreven werden in de loop van één enkel jaar. De grote twist kwam tot een hoogtepunt in de jaren '60 van de negentiende eeuw. Sommige Strict Baptists begonnen te loochenen dat Christus de eeuwige Zoon van God is. Zij beweerden dat de term “Zoon” verwijst naar het ambt dat Hij op Zich nam in het verbond der genade, en dat Hij de Zoon niet is naar Zijn Goddelijke natuur.

J.C. Philpot zag het enorme gevaar daarvan in. Hij zag dat het niet alleen een afval van de waarheid en een onttering van de Zoon van God was, maar dat het ook een aanslag was op de gehele leer van de Drie-eenheid. Dit geschil begon zich al te roeren vanaf 1844 toen Mr. Philpot had geschreven: “Naar mijn gevoelen schijnt het ware, wezenlijke en zuivere Zoonschap van Christus met zo’n lichtstraal door het Nieuwe Testament, dat ik dit net zo min kan opgeven dan Zijn bloed en gerechtigheid. Nee, ik besef dat de ontkenning daarvan een wezenlijke en gevaarlijke dwaling is en niet heel ver verwijderd van de uitspraak: ‘Een iegelijk die den Zoon loochent, heeft ook den Vader niet’ 1 Johannes 2:23.

De twist duurde voort tot in 1860. Toen werd het verergerd door een preek die op 7 maart gehouden is door William Crowther in de Mount Zion Chapel in Hitchin. Toen Mr. Philpot deze preek besprak, en zijn bespreking daarna nog verder heeft uitgeweid, heeft hij op een zeer liefdevolle, kundige en Schriftuurlijke wijze het eeuwige Zoonschap van de Heere Jezus verdedigd. Hij maakte

ook duidelijk dat dit het rechtzinnige standpunt was dat de kerk van God altijd had voorgestaan.

Een zeker blad genaamd de *Earthen Vessel* (het *Aarden Vat*) ging zich ook met dit geschil bezig houden en publiceerde artikelen en brieven die het standpunt van Mr. Crowther, die het eeuwige Zoonschap loochende, verdedigden.

Als gevolg van deze twist scheidde de kerken van de *Strict Baptists* die de leer van het eeuwige Zoonschap aanhingen, zich af van alle andere *Strict Baptists* die dit wezenlijke leerstuk óf loochenden óf op welke manier dan ook van ondergeschikt belang vonden. Dit is dan ook de reden dat onze kerken sindsdien bekend staan als de *Gospel Standard* Baptisten.³

J.H. Gosden zei, toen hij daarover sprak tijdens het honderdjarig bestaan van de *Gospel Standard* in 1935:

In het begin van het redacteurschap van Mr. Philpot, werd hij er door de Heilige Geest toe gebracht om dit ene grote en essentiële leerstuk, hetwelk ons kenmerkt en ons ook onderscheidt van alle andere *Strikt Baptists*, zeer duidelijk uiteen te zetten. Ik heb het over het leerstuk van Christus' rechte, natuurlijke, onbegonnen en eeuwige Zoonschap.

J.C. Philpots eigen opmerkingen over zijn redactionele werk waren:

Laat mensen zeggen wat zij willen, redactioneel werk is geen gewoon werk, zeker niet wanneer daartoe op zijn minst enige mate van genade en gaven worden vereist, zoals dat het geval is bij de *Gospel Standard*. Het is niet aan mij om over mijzelf of over mijn kwaliteiten te spreken, zelfs niet wanneer ik geroepen zou zijn om hoog op te geven van mijn ambt. Toch zal dit denk ik wel duidelijk zijn voor de meeste mensen, dat zoals elke afzonderlijke christen niet bekwaam is om predikant te zijn, het ook niet zo is dat alle predikanten geschikt zijn om redacteur te zijn. Er zijn in Gods kerk wel mannen geweest die een diepere en rijkere ervaring hebben dan ik, en er zijn ook wel meer

³ Het gehele onderwerp wordt uitgebreid besproken in S.F. Pauls Historische schets van de *Gospel Standard* Baptisten (Historical Sketch of the *Gospel Standard* Baptists.)

bekwame dienaars van het Nieuwe Testament, die toch niet meer geschikt zijn om redacteur te zijn dan ik bekwaam ben om een exprestrein te besturen op de Great Western. Er is enige mate van belesenheid en schrijftalent nodig, wat alleen maar door de praktijk verkregen kan worden. Zoals sommige mannen goed zijn voor zes preken, maar niet gedurende zes maanden, zo kan iemand goed zijn voor zes maanden redacteurschap die niet goed is voor zes of zestien jaar. Er moet niet alleen de gave zijn, maar, zoals in het geval van de bediening, een levende Bron om de gave te voeden, als iemand voort zou willen gaan van jaar tot jaar zonder op te drogen. Een verstandig oordeel met voorzichtigheid is eveneens vereist, en ook gewilligheid en bekwaamheid om maand na maand te werken met een niet aflatende regelmaat. Want de drukpers roept altijd met de twee dochters van de bloedzuiger (Spreuken 30:15): 'geef, geef', en moet bijna elke dag gevoed worden. Maar ik houd op. Zoals niemand de moeiten, zware arbeid en zorgen van de bediening kent dan zij die in het ambt staan, zo kent ook niemand dan een redacteur de moeiten, zware arbeid en zorgen van het redacteurschap.

En ook:

Niemand anders dan een redacteur weet wat er nodig is om een blad samen te stellen met enige kans van slagen. Niemand dan een geestelijk mens kan weten hoe deze moeilijkheden komen toe te nemen als er een verlangen is om het uit te mogen voeren tot de eer en verheerlijking van God en ten beste van Zijn volk. Velen mogen mijn boekbesprekingen, toespraken of meditaties lezen, en zij denken misschien dat een avondje ervoor zitten om ze binnen een uur of twee eruit te rammelen alles is wat je daarvoor moet doen. Als ik ze zo kon afdoen dan waren zij het niet waard om gelezen te worden. Ik wil niet zeggen dat de Heere niet bij machte is om een gezegende stroom van goddelijke gedachten en gevoelens in mijn ziel te doen neerdalen, en mijn gedachten kan voorzien van een zelfde stroom van woorden om er de juiste uitdrukking aan te geven. Gezegend zij Zijn heilige Naam, ik ben daar geen totale vreemdeling van, en misschien zijn enkele van mijn beste stukken wel op deze wijze en onder die invloed geschreven. Maar die tijden zijn zeldzaam, en ik verwacht niet elke maand iets wat ik een wonder zou kunnen noemen. Nee.

Zo zijn in de laatste jaren mijn gedachten gericht geweest op

enkele van de diepste en belangrijkste punten van ons allerheiligste geloof, maar ook ben ik net zo goed teruggedeinsd van het haastige, oppervlakkige schrijven, niet alleen omdat ik wist hoe gemakkelijk je, behalve als je goed oplet, met de pen een fout maakt, maar ook omdat ik gevoelde dat het mijn plicht was om voor de eer van God en het goede van Zijn volk alleen datgene op te dissen wat ik had verkregen met de schop en de wan.

Maar behalve dat ben ik meestal maar een trage samensteller. Voor zulke onderwerpen als de laatste tijd door mij zijn geschreven, zou een gebrek aan helderheid van gedachten en uitdrukking een ernstig gebrek zijn. Wat ik schrijf moet goed doordacht zijn, en erg nauwkeurig gelezen en opnieuw gelezen worden, en moet zowel worden gecorrigeerd in het manuscript als in de drukproef. Gewoonlijk besteed ik aan mijn werk de beste uren van de dag, namelijk, als mijn geest het helderste is, mijn hart het warmste, mijn ziel het levendigste, en mijn geest het meest toegewijd is. Menigmaal moet ik mijn pen neerleggen vanwege het gebrek aan rechte gedachten, het rechte gevoel en omdat ik er geen gang in kan krijgen. Maar als ik de maandelijks bezigheden bekijk, moet ik gewoonlijk concluderen dat mijn redacteurschap de eerste en de beste uren van de eerste twee weken van de maand opeist.

Ik zeg niets over wat er uit mijn pen komt. Laten anderen daar maar over oordelen. Maar ik mag wel dit zeggen, of het nu slecht of goed, waardeloos of nuttig is, het kost mij heel veel zorg, werk en zorgvuldige correcties. Zowel vooraf als naderhand zijn er gebeden en smekingen, of datgene wat ik schrijf maar mag zijn tot een zegen voor de kerk van God.

Maar als dat gedeelte van mijn werk gereed is, dan blijft er ander werk over, dat bijna net zo moeilijk is. Stukjes moeten worden geselecteerd voor opname in een volgend nummer, onduidelijk geschreven handschriften moeten worden gelezen, en de stukken die enig leven, kracht, smaak en dauw in zich schijnen te hebben moeten daaruit geselecteerd worden. Dan komt het doorlezen van de zogenaamde 'drukproef'. Dat is het gedrukte materiaal, dat zeer nauwkeurig moet worden overgezien en overgelezen, zodat er niet alleen geen drukfouten aan de correctie zullen ontsnappen, maar dat er ook geen onjuiste, tegenstrijdige, of ongepaste uitdrukkingen zullen insluipen.

Maar het is niet de moeite waard om het gehele werk verder door te lopen, of meer te doen dan toe te spelen op de

zorgvuldigheid, verantwoordelijkheid en voortdurende geestelijke inspanning, die al deze zaken met zich meebrengen. Bij de meeste van onze letterkundige mannen, en in het bijzonder bij redacteuren, die in de beste tijd van hun leven overwerkt raken, komt dit door wat men noemt ‘hersenwerk’. Ik zie mijzelf als een wonder dat ik nu al zoveel jaren heb mogen voortgaan om met een erg zwak lichaam zoveel werk te kunnen doen, beide als predikant en als redacteur, en dat ik nog steeds mijn geestelijke vermogens ongestoord heb mogen behouden.

Soms waren er wat moeilijkheden met John Gadsby, hoewel de twee de meeste tijd eensgezind hebben samengewerkt. Een meningsverschil ging over welke namen van predikanten er op de omslag gezet zouden worden. Mr. Philpot dacht dat de lijst beperkt moest worden tot welbekende mensen, maar Mr. Gadsby dacht dat zij niemand zouden moeten uitsluiten van degenen die door de waarheidsgetrouwe kerken werden geaccepteerd. Een ander meningsverschil ging erover dat Mr. Gadsby het blad open wilde stellen voor de geschriften van veel goede mensen die nog leefden, terwijl Mr. Philpot er de voorkeur aan gaf om dat te beperken tot slechts enkelen die nog leefden, naast de geschriften van hen die reeds waren overleden.

Het belangrijkste meningsverschil ontstond echter door een misverstand. In 1864, toen J.C. Philpot stopte met zijn gecombineerde pastoraat over Stamford en Oakham, startte John Gadsby een getuigenisfonds voor de redacteur in het blad van de *Gospel Standard*. Dit grieft Mr. Philpot diep, die nooit financieel bevoordeeld wilde worden, zeker niet ten koste van de armen. John Gadsby zei: “Zonder hem te vragen, adverteerde ik voor bijdragen in een fonds, als een getuigenschrift voor hem. Ik was ervan overtuigd dat ik daarvoor de zuiverste motieven had; maar o, hoe diep moest ik dit betreuren!” Later schreef Mr. Philpot hem: “Ik geloof dat je motief goed was.”

Hoe dan ook, uit deze laatste moeilijkheid kun je twee dingen afleiden. Wij kunnen iets over het salaris van de redacteur te weten komen. Tot aan het jaar 1855 heeft hij helemaal niets ontvangen, behalve af en toe £10 om aan de armen te geven. In 1855 kreeg hij £30 per jaar, in verband met toenemende kosten in zijn gezin en dalende inkomsten. Dit nam toe tot £50 in 1860, £55 in 1864, en tenslotte tot £100.

Maar in die tijd gaf ook Mr. Philpot zijn eigen korte verslag van hoe en waarom hij betrokken werd bij het werk voor de *Gospel Standard*:

De uitgave van de *Gospel Standard* werd in augustus 1835 gestart door Mr. John Gadsby, die toen in Manchester woonde. Ik had mezelf in maart van datzelfde jaar uitgeschreven uit de Kerk van Engeland en was volgens mij bekend geworden door een bericht, dat hem ter ore kwam via mijn brief aan de voorzitter van het Worcester College in Oxford, die al enige tijd nogal wijdverspreid was geworden. Hij vroeg niet naar mijn advies over het nieuwe tijdschrift. Ook werd ik niet gevraagd om te schrijven of er zelfs maar enig aandeel in te hebben, hoewel er, als ik het mij goed herinner, een drukproef van de openingstoespraak naar me toe gestuurd werd om te lezen. Die stuurde ik terug zonder er verder iets aan te doen behalve dat ik enkele suggesties had voor een of twee onbelangrijke woordveranderingen. Aan de voet van de 'introductiebrief' stonden de woorden 'de redacteurs'. Ik heb nooit nagevraagd wie zij waren en ik weet tot op deze dag niet hoe zij heten. Ik was zeker niet aanwezig bij de geboorte, noch kleepte ik het kind aan, noch schommelde ik de wieg van de zuigeling, die nu is uitgegroeid tot een forse man. De eerste jaargang ligt hier nu voor mij; maar als ik de bladzijden vluchtig doorlees, dan kan ik niet zien dat mijn pen iets voor hen geschreven heeft. Als ik op dezelfde manier kijk naar de volgende nummers, bijvoorbeeld die van 1836, 1837, 1838, zie ik dat ik verschillende stukjes moet hebben aangedragen. Sommige stukjes zijn ondertekend met mijn naam, anderen met mijn initialen, en ik heb ook enkele meditatie- en boekbesprekingen geschreven, uiteraard anoniem. Toch had ik toen als redacteur met dat werk nog niets te maken.

Maar begrijpelijk kan nu de vraag gesteld worden: 'Hoe kwam u ertoe de meditatie- en boekbesprekingen te schrijven als u geen redacteur was? Ik kan de vraag nauwelijks beantwoorden, behalve dat het voornamelijk twee redenen had. Deels lag het aan wat gewoonlijk wordt genoemd 'een meegaande natuur,' en deels lag het aan mijn eigen denk- en schrijfwerk. Mr. J. Gadsby zou mij bijvoorbeeld een paar aanwijzingen geven en vroeg mij om de meditatie voor het nieuwe jaar te schrijven. Hij stuurde mij ook wel eens een boek, met de vraag hoe ik erover dacht. In het begin ging ik vooral akkoord met zijn verzoek om hem een plezier te doen, maar wanneer mijn handen er eenmaal mee bezig waren, zo ging ik in die dagen voort met een ijver die (ik geef

het ruiterlijk toe) soms de perken te buiten gingen. Mijn lieve vriend Tiptaft zei gewoonlijk: 'Als iemand geen ijver heeft wanneer hij jong is, wat zal hij dan hebben als hij oud is?' Wilt u, die zich die dagen nog goed herinnert, mij daarom deze fout vergeven die ik nu waarschijnlijk niet meer zal herhalen.

Dit schrijven vermeerderde de oplage en invloed van het blad. Ik denk dat ik de manier waarop het werd ontvangen er wel bij mag voegen, alsmede de stukken geschreven door J.K. (John Kay) en J.M'K. (John M'Kenzie), brieven van Warburton, Congreve, enzovoorts. Dat zijn stukken van de Gospel Standard die echt verbeterd waren. Mijn hand werd meer en meer gesterkt om de ploeg te sturen, omdat ik een redacteur werd zoals menig goed man predikant wordt. Namelijk met stappen, de ene stap na de ander, totdat er geen terugkeer meer mogelijk is. Hoewel ik op deze wijze veel redactioneel werk deed, was ik, denk ik, toch geen redacteur dan omstreeks 1840, toen enkele omstandigheden, waarvan ik het niet nodig vind om ze te vermelden, M'Kenzie en mij overtuigden. Wij beiden hadden namelijk al op een bepaalde manier het harnas van een redacteur aangetrokken. Het was ook wenselijk voor ons om ook de naam en de functie van redacteur aan te nemen, omdat wij gedurende enige tijd de daadwerkelijke redacteurs waren geweest. Daarmee zouden wij dan de gehele leiding op ons nemen. Hij nam het deel van het lezen en selecteren van de stukjes voor zijn rekening, en ik voor het grootste deel het schrijven van de boekbesprekingen, meditaties, enzovoort.

Tot zover over hoe ik mijn functie als redacteur begonnen ben. Ik kan alleen dit zeggen, dat het niet mijn wens of begeerte was, en dat ik er niet mee ingestemd zou hebben, ware het niet dat ik, naar ik hoop, een begeerte had om het werk voort te zetten, zodat het levende gezin van God er ook profijt van zou hebben.

Het kan werkelijk worden gezegd dat het sterven van J.C. Philpot in 1869 een belangrijk tijdperk afsloot.

5. DE OMSLAG

Een zeer interessant onderdeel van de oude *Gospel Standards* was hetgeen dat bekend stond als 'de omslag' - dat is, de buitenste pagina's.

Maand na maand verscheen er een lijst van kerken en predikanten. Slechts vijf in de eerste oplage (Manchester, Rochdale, Blackburn, Allington en Macclesfield), maar later een lange lijst. De nadruk scheen meer gelegd te worden op de *predikant* dan op de plaats. Misschien was het zelfs een kerk waarin de waarheid niet werd gepreekt, die voor dat maal was gehuurd. Soms werd er een huis of een molen gehuurd. Maar door de jaren heen groeide dit uit tot een algemeen erkende lijst van kerken en predikanten die hun overeenstemming te kennen gaven met de Artikelen van het Geloof van de *Gospel Standard*.

In het begin oordeelde John Gadsby zelf [of de kerken en predikanten geschikt waren], wat soms betwist werd door J.C. Philpot. Later werd de verantwoordelijkheid voor de lijst van kerken en predikanten gelegd op het Bestuur van de Gemeenten, hoewel we kunnen lezen dat James Dennett erop aandrong dat de redacteur daarover het laatste woord had.

Dan waren er nog de advertenties. Boeiende, soms eigenaardige advertenties van een tijd die nu voorgoed voorbij is. De geschiedenis van de *Gospel Standard* zou niet compleet zijn zonder hier een blik op te werpen. Wat een inzicht geven zij over het leven in Engeland in het midden van de voorgaande eeuw!

Veel advertenties gingen over goederen die te koop waren of over leegstaande betrekkingen:

Rentmeester. --- Gevraagd: een werkende rentmeester, een goede ploeger, iemand die overal de leiding in neemt. Niet jonger dan 38, noch ouder dan 50. Zijn vrouw zal de kippen en melkkoeien moeten verzorgen. Geen gezin. Iemand die kan lezen en schrijven. Het heeft geen zin te solliciteren zonder een driejarige referentie. Een huis om te bewonen, 16s. per week, £2 extra in de oogsttijd. Sollicitaties aan W. Webster jr., Waltham Abbey, Essex.

Winterlaarzen. --- Heren: laarzen met extra sterke voetzool, keuze uit Balmorals of Side Springs, 16s.6d. Uitstekende korte Wellingtons, 12s.6d., en 14s.6d. Dames: prima kinderlaarzen, stevige dubbele zool, met korte hakken, 9s.6d. per paar. John J. Rusk,⁴ schoenmaker voor het gezin, 53, High Holborn, bij Brownlow Street, London, W.C.

Aan kaashandelaren, enz. --- Gevraagd: een actieve jonge man, van 17 tot 20 jaar, in een kaashandel, varkensvlees-, en poelierswinkel; die zichzelf nuttig wil maken in het helpen, bij het maken van worsten, of vullen van gevogelte, Solliciteer persoonlijk, iedere morgen voor tien uur, op Nr. 32, High Holborn.

Algemene huisknecht. --- Gevraagd: in een rustig particulier gezin, een bekwame algemene huisknecht, die goed en eenvoudig kan koken. Salaris, £10 [per jaar], met thee, suiker, enz. enz. Ook een actief jong werkmeisje, salaris, £7, met thee en suiker. Het is belangrijk dat niemand solliciteert behalve zij die bereid zijn vroeg op te staan en nauwgezet zijn. Met voorrecht van een Evangelie bediening. Sollicitatiebrieven, met leeftijd en volledige bijzonderheden, aan Mrs. B., 10 Regent's Park Terrace. N.W.

HORNIMAN'S ZUIVERE THEE

VERKOCHT IN PAKKEN DOOR 2280 VERKOPERS

De hoofd gevolmachtigde van de Gezondheid Inspectie bezocht de havens om de ZUIVERE THEE geïmporteerd door HORNIMAN & CO., LONDON te inspecteren, omdat zij door onderzoek hebben ontdekt dat vele theesoorten die in het algemeen gebruikt worden door de Chinezen zijn bedekt met een onaangename poedervormige kleurstof die wordt gedronken als de thee wordt gezet. Horniman's Green is een natuurlijke olijfgroene, - niet blauwachtige - thee, de zwarte thee is niet intens donker. Door het blad *ongekleurd* te importeren, kunnen de Chinezen hun bruine smakeloze soorten niet vermommen en in omloop brengen als de beste. Daarom: Horniman's Zuivere Thee is sterk, heerlijk, en gezond. Prijs 3s.8d., 4s.0d., en 4s.4d. per pond.

Er werden ook medische boeken te koop aangeboden:

⁴ Zoon van wijlen John Rusk, wiens geschriften zijn gepubliceerd in de *Gospel Standard*.

Prijs 3d.,

Homeopathie en Sir Benjamin Brodie. Door C.H. Marston, M.D., London: Turner & Co., 77, Fleet Street. Twee exemplaren gratis verzonden voor zes postzegels, door Dr. Marston, Devizes.

“Dr. Marston heeft de beste verhandeling geschreven die tot heden verkrijgbaar is.” – Notes of a New Truth (opmerkingen over een Nieuwe Waarheid).

Nu leverbaar, met slappe kaft, bedrukt, prijs een shilling, gratis verzending, “De mens en zijn vele veranderingen” of 7 maal 7. Een populaire verhandeling over de behandeling aan huis van zekere ziekten die ons incidenteel overkomen gedurende onze zevenvoudige staat; met adviezen aan moeders voor de behandeling van zichzelf en hun kinderen. Door George Corfe, M.D., M.R.C.P., (Lond.) M. en L.A.C., (Lond.) Arts aan het Westelijke Ziekenhuis, voormaals Senior Resident Medical Officer in het ziekenhuis van Middlesex. Londen: Houlston en Wright, Paternoster Row.

Gedurende enige jaren werd aan de omslag een “supplement” toegevoegd dat vaak roze van kleur was, waarin met regelmaat een uitgekozen gedicht of een overlijdensbericht verscheen van mensen die genade kenden.

En dan had je nog de kleine stukjes voor de lezers van John Gadsby:

Een vriend zei: “De mensen klagen over onze verkeerde spelling van de namen van hun vrienden in de ‘Standard’ en op de omslag. Dunk werd Duck genoemd, Howitt werd Howe genoemd, enzovoort.” Welnu, dit is niet de fout van de zetter of van de corrector van de drukproef. Als onze correspondenten wensen dat de namen goed gespeld worden, dan moeten zij ook iedere letter in de namen zorgvuldig schrijven. Een zetter kan de woorden vaak correct lezen al zijn ze slecht geschreven, omdat hij ze opmaakt uit het tekstverband. Dit kan echter niet worden gedaan met namen. Als Dunk onduidelijk wordt geschreven kan het gemakkelijk verward worden met Duck. J. Gadsby moet tijdens het nazien van de brieven soms wel eens een stuk aan de kant leggen voor hij die overgeeft aan de zetter, omdat hij gemakkelijker de hiërogliefen van het oude Egypte kan ontcijferen dan het schrift van zulke stukjes. Van Dr. Johnson

wordt verteld dat zijn schrift soms zó slecht was dat hij het zelf niet eens kon lezen. Een zetter vroeg hem eens hoe zekere woorden geschreven moesten worden die in het stukje van Dr. Johnson stonden, maar omdat hij er zelf niet uitkwam riep Dr. Johnson uit, “Schrijven is mijn zaak, lezen is jouw zaak.” En werkelijk waar, sommige van onze correspondenten schijnen hetzelfde te denken. Echter, hoe slecht iemands handschrift ook is, hij behoort de letters altijd duidelijk leesbaar te schrijven, zeker wat betreft de namen van personen en plaatsen. Sommigen bootsen de drukletters na wanneer zij namen schrijven, en dat is een heel goed idee: D u n k.

Ten gevolge van ziekte van de zetter die gedurende enkele jaren betrokken was bij de opmaak van de *Gospel Standard*, en de niet te voorkomen afwezigheid van de uitgever, kroop er in ons laatste nummer van dit blad een advertentie in die de uitgever beslist zou hebben afgewezen als hij die onder het oog had gekregen, omdat hij vierkant tegen elke vorm van kwakzalverij is. De advertentie waar het om ging heette: “Aan de bedroefden,” en was afkomstig van de hand van een zekere Mr. Stockwell, die aan “de bedroefden” vroeg om hem een gefrankeerde envelop te sturen voor advies. J. Gadsby adviseerde hen echter om zulke dingen niet te doen, hoewel hij vreesde dat zijn advies een maand te laat zou komen, en dat enkele mensen hiervoor misschien al onnozel genoeg waren geweest om het verzoek van Mr. S. in te willigen.

Nu volgt er een advertentie voor een meisjesschool:

Claremont House, Robertsbridge. --- Mrs. en Miss Elliott's kweekschool voor jonge meisjes (kleine jongens worden opgenomen onder de 10 jaar). Schooltijden, overblijven en algemeen onderwijs, behelzend instructies in de Engelse grammatica, geschiedenis, aardrijkskunde, schrijven, rekenkunde, gewoon en decoratief naaldwerk.

	£	s.	d.		£	s.	d.
Overblijvers, per kwartaal:	4	10	0	Onder 6 jaar per kwartaal:	3	0	0
Onder 10 jaar:	4	0	0				

Wekelijkse							
overblijvers:	3	10	0	Muziek	0	10	0
				De was	0	10	0

De roosters zullen opnieuw worden bekendgemaakt op 20 januari, wanneer zij tevreden zijn om twee of drie nieuwe overblijvers te ontmoeten. Een drie-maandelijke opzegtermijn is vereist voor de verhuizing van een leerling.

Maandelijks werden details bekendgemaakt van de lezingen van John Gadsby in het Oosten:

Het Oosterse leven. --- Mr. J. Gadsby's lezingen over het bijbelse en Oosterse leven zullen (D.V.) als volgt worden gegeven: STOCKWELL (National Schools, Chapel Street, Stockwell) --- 3, 4, 7 febr.; PECKHAM (Rosemary Branch) --- 11, 12, 14 feb.; ST. LUKE'S LUNATIC ASYLUM, City Road, speciale lezing voor de geestelijk gestoorden --- 13 febr.; CANTERBURY --- 17, 18, 20 febr.; SYDENHAM (New Lecture Hall) --- 24, 26, 28 febr.; SALISBURY --- 4 maart; WILTON --- 5 maart; GLOUCESTER -- 6 maart; STROUD --- 11, 12, 13 maart; TEWKESBURY --- 18, 19, 20 maart; READING --- 25, 26, 27 maart.

De lezing voor de bejaarde pelgrims, die is aangekondigd in de vorige maand voor 14 febr. zal niet worden gegeven, want die is in plaats daarvan reeds gegeven in de vorige maand.

En hoe vreemd komt ons de aankondiging van de verkoop van kleine souvenirs uit het oosten nu voor!

OLIJFBLADEREN, gemonteerd op een keurig gedrukte kaart, met een miniatuurvoorstelling van Jeruzalem, verfraaid met palmbomen, en olijftakken met vruchten, voor omlijsting, of voor versiering van de portefeuille, een shilling per stuk, port gratis. Deze bladeren werden op 12 maart 1860 door Mr. en Mrs. John Gadsby geplukt van de bomen die op de Olijfberg staan. Ieder blad is echt. WATER uit de RIVIER DE NIJL en water uit de RODE ZEE, in kleine flesjes. Een shilling per stuk. ZAND uit de ARABISCHE WOESTIJN, die grote en vreselijke, huilende wildernis; (Deut. 1:19; 32:10;) ZAND (fijn als houtskoolpoeder)

uit de TEMPEL van ABU SIMBEL: (Zie "Wanderings," Vol. I., 371, en Vol. II., 269.) Kleine SCHELLEN uit de RODE ZEE; en SCHELLEN uit de GRAFGEWELVEN van BENI HASSAN. (Zie "Wanderings," Vol. I., 382, en Vol. II., 342.)

Elk van het bovenstaande kan worden geleverd in kleine flessen of verpakkingen, zes pence per stuk, uitgezonderd de schellen van de grafgewelven van Beni Hassan, die kunnen alleen in pakjes worden geleverd. Iedere fles of verpakking heeft een echtheidsverklaring, en heeft de initialen van J. Gadsby op het etiket staan. De verpakkingen, zowel die met het zand als die met de schellen, kunnen gratis worden toegezonden per post; maar de flessen kunnen alleen worden verzonden in pakketjes.

De gehele opbrengst wordt gegeven aan de Stichting Vrienden van de Oude Pelgrims.

Bestellingen kunnen worden verzonden naar J. Gadsby, George Yard, Bouverie Street, London. E.C.

Maar de meest in het oog vallende advertenties waren de advertenties die bijna bij de *Gospel Standard* schenen te "horen" - Mazawattee thee en Congreve's elixer!

Congreve's Balsamic Elixir.

HET MEEST EFFECTIEVE MIDDEL TEGEN
LONG TERING.

AL 70 JAAR BEWEZEN.

OOK VOOR:

Astma, in verschillende soorten;

Bronchitis, in het bijzonder de chronische vorm;

Hoesten en gewone verkoudheid --- gebruik

CONGREVE'S ELIXIR.

MAZAWATTEE

Beproefde theezetters; de kwaliteit varieert nooit.

Gewone theesoorten kunnen de smaakpapillen nooit voldoen; en ze zijn niet economisch in het gebruik, die zijn altijd te duur, hoe duur ze ook zijn. HEERLIJKE MAZAWATTEE

THEESOORTEN zijn van de hoogste kwaliteit en omdat zij overal worden verkocht, is er absoluut geen reden waarom niet iedereen iedere dag zou genieten van de volle smaak van deze thee.

MAZAWATTEE is wereldwijd beroemd, heeft altijd dezelfde stabiele hoogwaardige standaard, en u zult niet teleurgesteld worden in het gebruiken van deze thee

Belangrijker dan al het andere zijn wellicht de bijzonderheden van de “katoenhongersnood” in Lancashire in de jaren '60 van de 19^e eeuw, alsook de pogingen om geld te verzamelen om in de acute nood te voorzien. Bij elkaar werd £2.000 opgehaald (een groot bedrag in die dagen), een wonderlijk getuigenis van de praktijk van de waarheden van het blad in de harten van de lezers:

Verdriet in Lancashire

Mijn dierbare vriend, u hebt mij een opdracht gegeven waaraan ik niet kan voldoen, namelijk, om u een lijst toe te zenden van onze armen. Wij hebben er zoveel die óf nu zonder werk zijn óf slechts twee of drie dagen werk per week hebben, dat ik hun aantal niet kan tellen. Behalve degenen die in de stad wonen, zijn er velen te Heywood, Withworth, Milnrow, Small Bridge, enz. Ik ben verbaasd over het geduld van de arme lijdende mensen. De Heere is goed over mij geweest omdat Hij mij hulp gezonden heeft voor de armen. Onze vrienden uit Middleton vertelden mij dat als zij datgene niet gehad hadden wat ik naar mijn vermogen gedaan heb om naar hen toe te sturen, zij bijna zonder voedsel zouden zijn geweest. Ik ben nu de derde £100 ingegaan. Wat u ook moge zenden: het zal getrouw worden verdeeld. De vrienden in Charlesworth en Blackburn zij eveneens in grote ellende.

Rochdale, 12 juni.

In liefde tot u en de uwen,

John Kershaw.

Wij hebben kleding gekregen van Miss Hunt, Croydon; Mr. Fox, Reading (nieuwe); Miss Laurie; Mr. Hunkey, Upper Street. Islington; Miss Bullivant, Birmingham.

Bijdragen in geld mogen naar Mr. Philpot gestuurd worden, Stamford, en Mr. J. Gadsby, Bouverie Street, en Cowley, bij

Uxbridge. Kleding en linnen is eveneens zeer welkom, dat mag gestuurd worden naar het kantoor van Mr. Gadsby in Bouverie Street, Londen:

Via J. Gadsby	Via Mr. Philpot
Een vriend	0 3 0 H.M. Leicester 5 0 0
Miss Hunt, Croydon	0 13 0 W.C. 5 0 0
Mr. S. Adams, Dudley	0 5 0 J.C. 5 0 0
Mr. J. Smith, Strand	1 1 0 Mr. Healey, Ashwell 1 0 0
Mrs. Sutton, Judd Street	0 5 0 Mr. Turner, Shurdington 1 0 0
Clarissa	5 0 0 F.G. Oakham 0 2 6
Een knecht	0 5 0 P.J., Do 0 1 0
T.B.M.	0 10 0 Vriend, Barking 0 10 0
Welmenende vriend	2 10 0 Mrs. T., Leamington 0 10 0
2 vrienden, Worcestershire	0 9 0 Vrienden, Brighton 0 10 0
	Do., Stamford 0 10 0
Een ware vriend en liefhebber van des Heeren armen	Anoniem, per p. order 1 0 0
Miss Corney	0 5 0 Vrienden, bij Stamford 0 10 0
Mr. Tyrrell, 55, Edgw. Road	2 0 0 Do., Oakham 1 0 0
H. Clayton, Esq., Reading	1 1 0 Do., do 0 2 0
Mrs. Cook, Mortlake	0 5 0 Do., Gower Street 0 10 0
Mr. D. Forman	0 5 0 Miss Newbury e.k., Oxford 1 0 0
Collecte door Mr. Wickham	0 10 0 Miss Aikin e.k., Billisdon 0 11 6
Iemand aan wie de Heere een weinig heeft uitgeleend	0 18 0 Vriend, Whissendine 0 2 6
	Vriend, Oakham 0 5 0
	George W. 0 10 0

Haslingden. --- “Ik deelde gisteravond het geld uit. Sommigen van hen hadden geen kleding, anderen geen kolen, en weer anderen hadden te weinig voedsel. Moge de Heere de gevers zegenen. Ik denk, broeder, dat als u bij ons was geweest, u dan met blijdschap gezien zou hebben met welk een dankbaarheid zij het hebben ontvangen.” – *R. Hargreaves*.

Charlesworth. --- “Het geld is verdeeld onder onze arme leden, die vast geloven dat de Heere het in uw hart gegeven heeft om hen te gedenken in deze tijd van beproeving. En een tijd van beproeving *is* het ongeveer acht maanden geweest. Een grote fabriek (Sidebotham’s) is in die tijd in zijn geheel gesloten geweest. Wood’s werkte nog maar drie dagen per week, en zij hadden gewoonlijk tussen de 3 á 4.000 mensen aan het werk; en Summer’s, die ongeveer 2.000 werknemers heeft, werkte slechts twee dagen per week. Het grootste deel van onze leden is fabrieksarbeider en zijn zeer beproefd geworden in hun tijdelijke zaken. Sommigen hebben nauwelijks brood genoeg om hun

lichamen te onderhouden. Onze predikant heeft van het algemeen armenfonds £100 toegezonden gekregen; maar het is hoofdzakelijk gegeven aan hen die bij de kerk behoorden.” – *G. Drake.*

Preston. --- (De kerk van wijlen Mr. M’Kenzie) “Ik begon vandaag het geld aan de vrienden van de kerk te geven, en zij waren er heel dankbaar voor. Zij waren u en de goede gevers dankbaar, maar ook Hem, Die jullie bewogen heeft om te geven. Een oude man zei ‘het was juist op het nippertje.’ ‘Maar,’ zei hij. ‘Hij Die alle dingen beveelt weet het beste wanneer Hij het moet zenden.’ Toch maken deze oude man en anderen zoals hij hun problemen niet bekend, maar zij zijn echt eerlijke, strijdende Christenen.”

T. Howarth.

Bury. --- Na het beschrijven van een zeer noodlijdend geval van een gezin, schrijft Mr. Kay: “De meeste anderen hadden een klein beetje geld uitgespaard van hun inkomen, bijvoorbeeld £5 tot £20; maar door het wegvallen van hun werk in het afgelopen jaar is het bijna helemaal uitgeleerd en verschillende molens zijn er helemaal mee gestopt.”

Rochdale. --- “Uw brief kwam in mijn handen, en deelde mij mee dat u £10 had om aan de armen te geven, dat u hoopte nog wat meer te krijgen en ook wat kleding. Dit was goed nieuws, omdat mijn armenkas was verminderd tot £3. Toen ik in Blackburn was en de begrafenis bijwoonde van onze vriend Horbury, werd er naar mijn woning in Rochdale een cheque van £5 14s. en 6d. gezonden. Ik ben naar de bank geweest om die te verzilveren; zodat ik die kan besteden op de plaats waar het zo hard nodig is. De nood wordt groter. Ik ontmoette deze morgen toen ik van de bank terugkwam John Bright, lid van het Parlement (M.P.). Hij vroeg mij wat er te doen was voor de armen omdat er geen uitzicht kwam op enige verandering in Amerika [de bron van de katoenvoorraad]. Ik vertelde hem dat mijn vrienden in het zuiden mij hulp zonden voor mijn arme vrienden en dat ik naar de bank geweest ben om een check te verzilveren en dat ik nu het geld daarvan in mijn zak had. Hij scheen er blij mee te zijn, en gaf mij twee pond sterling (£) voor de collecte van onze school, die op a.s. maandag zal gehouden worden.” *J. Kershaw.*

Great Boughton, Nr. Chester. --- “Het is mij een groot genoegen, om u op verzoek van een kleine Baptistenkerk die hier samenkomt, u £5 op te sturen, voor het lenigen van de nood van de Christenen in Lancashire. Twee jaar geleden stelde een van de vrienden voor dat iedereen wat bij zou dragen wanneer hij aan de tafel des Heeren zou zitten. Wij zouden daartoe in staat moeten zijn, want wij hadden de opening van een meer openbare ruimte in onze gedachten. Nu komen wij samen in het huis van een van onze vrienden om God te aanbidden. Maar wij zijn nu gewillig om dit uit te stellen en in Gods hand over te geven, en wij vertrouwen dat Hij te Zijner tijd in deze behoeften van ons zal voorzien, en wij wijden onze kleine kudde tot de meer dringende behoeften van Zijn eigen lieve volk in nood. De uwe in christelijke liefde, getekend ten behoeve van de kerk,

15 juli, 1862

Samuel Ledsham.”

Toen zo'n twintig jaar geleden (in ons geval in de jaren '60 e.v.) een boek werd gepubliceerd over de sociale omstandigheden in Lancashire in de jaren 1860 e.v., vond de auteur in de omslagen van de Gospel Standard een bron aan informatie. In feite werden de omslagen (en bijlagen) zo hoog gewaardeerd, dat niet alleen de jaargangen van de Gospel Standard werden ingebonden van jaar op jaar, maar soms ook wel een deel met alleen maar bijlagen en omslagen.

6. JOHN GADSBY KEERT TERUG

Het sterven van J.C. Philpot aan het eind van 1869 betekende dat voor allen die verbonden waren geweest met het verschijnen van de *Gospel Standard* hun eerste dagen nu waren voorbijgegaan – behalve voor één, John Gadsby. John Gadsby nam nu de teugels van het redacteurschap in handen voor de komende acht jaar.

Over het algemeen liet hij het schrijven van artikelen over aan anderen. Zo werden de Nieuwjaarsbijdragen geschreven door mannen als Charles Hemington van Devizes, terwijl Grey Hazlerigg van Leicester enkele prachtige stukjes aanleverde over het Hooglied van Sálomo. Een moeilijk ogenblik brak aan toen in 1872 zowel de vrouw als de dochter van Mr. Gadsby overleden, en hij bijna de gehele *Gospel Standard* moest vullen met de condoleancebrieven die hij ontving.

Toen J.C. Philpot stierf was de oplage van de *Gospel Standard* 14.000. Toen John Gadsby zijn redacteurschap neerlegde was dit gestegen tot 17.500. In de eerste jaren van zijn redacteurschap werd een vereniging opgericht die verbonden was met de *Gospel Standard*, een vereniging om de oude of zwakke predikanten of predikantsweduwen te helpen. Er werd van de oprichter van de *Gospel Standard*, William Gadsby, wel gezegd dat “vrijgevigheid zijn element was. Hij gevoelde dat het een grotere zegen was om te geven dan om te ontvangen, en hij handelde naar zijn gevoelens.” Dezelfde geest scheen de overhand te hebben op de predikanten die verbonden waren met de *Gospel Standard* in de generatie na zijn sterven.

In 1872 besloten enkele vrienden echter dat het noodzakelijk was dat er meer ordelijke hulp werd geboden aan oude en zwakke predikanten en aan de predikantsweduwen. De eerste stap daartoe schijnt geweest te zijn toen Joseph Hatton, predikant in Smallfield en Redhill, schreef aan Mr. John Gadsby, om te vragen of er iets goeds gedaan kon worden. Mr. Hatton's brief luidde:

Er is tegen mij gezegd dat de weduwen van overleden predikanten op dit moment zo ongelijk worden geholpen, dat het goed zou zijn om een algemeen fonds op te zetten, daaraan te doneren, en uit dat fonds uitkeringen te verlenen. Nu, mijn dierbare vriend, wilt u helpen, ik bedoel eigenlijk, wilt u de

leiding nemen in deze zaak? Ik zou niemand anders weten die het beter kan opstarten en in stand zou kunnen houden.

Omdat het genoeg was dat John Gadsby had in het organiseren werd geëvenaard door zijn vrijgevigheid, bood hij graag zijn hulp aan. Nog een bemoediging werd gegeven door de geliefde Francis Covell van Croydon, wat als resultaat had dat er een bijeenkomst werd georganiseerd op 17 mei 1872 om 11 uur, in de Grote zaal van de Zondagschool Vereniging, Old Bailey 56. Vierenzestig personen waren aanwezig en er werd een bestuur van vijftientig man gevormd. Er werden elf bestuursbijeenkomsten gehouden gedurende het eerste jaar, en een andere Algemene Bijeenkomst werd gehouden waarin de Artikelen van het Geloof en de Regels werden voorgelegd, en het bestuur werd uitgebreid tot vierendertig leden. Aan het einde van het jaar werd meegedeeld dat giften tot wel £75 en 7s. waren binnengekomen. (In het honderdjarig herdenkingsjaar in 1935 waren de giften voor de Aid Society (Emerituskas) gestegen tot £3.354.)

Vijf jaar later, op 12 oktober 1877, werd een andere vereniging opgericht die was verbonden met de eerste, en die was opgericht tijdens een bijeenkomst die opnieuw werd gehouden in de Grote zaal van de Zondagschool Vereniging, in het bijzonder om degenen bij te staan die in nood verkeerden en geen predikant waren.

Toen men jaren later sprak van deze twee Gospel Standard Verenigingen, de Aid Society en de Poor Relief Society (Vereniging voor Armenhulp), zei Mr. Calcott van Coventry:

Men kan niet anders dan geloven dat de donateurs van deze verenigingen door de Heere bewogen werden om hun giften te brengen. Hun groei is gelijkmatig geweest, maar vast; hun takken spreidden zichzelf meer of minder uit over het gehele kerkgenootschap; hun vruchten zijn altijd op de juiste tijd gekomen en overvloedig geweest. Het reikt tot de valleien waar veel arme weduwen eenzame uren doorbrengen; het komt tot de ziekenkamer waar de zwakken en beproefden die zich al wegwijnend door de laatste paar dagen op aarde worstelen; het komt als een verfrissende bries tot de bejaarden, die neergebogen over de aarde gaan onder het gewicht van hun jaren. Veel lofprijzingen en dankzeggingen werden opgezonden naar de Heere voor de

fontein die uit de voorzienigheid ontsprongen en uit deze twee Verenigingen gestroomd zijn.

Door John Gadsby werd in 1857 een klein blad, de *Friendly Companion* (de *Vriendelijke Metgezel*) opgezet, met de bedoeling om naast de *Gospel Standaard* te worden verspreid als een blad voor jongere lezers. Na twee of drie jaar werd het stopgezet. Maar in 1875 blies Mr. Gadsby de *Friendly Companion* nieuw leven in, en het is blijven bestaan tot nu toe (1985).

Tot aan 1878 waren zowel het nieuwe blad en de *Gospel Standard* het persoonlijke eigendom van John Gadsby. In dat jaar droeg hij alle rechten voor de twee bladen, met alle winst die ermee gemaakt zou worden, via een zeer vrijgevege Schenkingsakte, over aan de twee recent opgerichte Verenigingen voor Armenhulp. Zij zijn blijven bestaan tot heden toe. In het decembernummer van 1877 verscheen het afscheid van John Gadsby. Een gedeelte daarvan luidt:

Geliefde broeders en zusters in de hoop, en, naar ik geloof, in de vaste en zekere hoop van het eeuwige leven. --- Zoals vermeld is op onze laatste omslag, eindigt mijn relatie met de *Gospel Standard* met betrekking tot de verantwoordelijkheid voor haar inhoud, deze maand. Het is meer dan twee en veertig jaar geleden dat ik, onder de voorzienigheid van God, ertoe werd gebracht het werk te beginnen; en ik geloof ook dat ik er nooit mee gestopt ben om het de beste aandacht te geven als eigenaar en uitgever.

Maar hoewel vanaf het begin mijn arbeid niet gering geweest is, toch heb ik alleen in de laatste acht jaren een bijzondere verantwoordelijkheid gevoeld. Ik heb veel gehad om *voor* te moeten strijden, en veel om *tegen* te strijden. Van alles wat ik gezegd heb toen ik streed *voor* datgene waarvan ik geloof dat het de waarheid van God is, hoef ik niets terug te nemen, behalve een klein woordje dat op de verkeerde plek terecht gekomen is op de omslag van februari 1875. Toen ik *met* degenen streed die mij tegenstonden, heb ik enkele scherpe uitdrukkingen gebruikt, wat ik betreurt. Wanneer ik streed *voor* de zuiverheid van onze kansels, in het bijzonder voor die van de Gower Street, die voornamelijk was opgericht door middel van mijn nooit te vergeten vader, dan heb ik mezelf niet bekwaam gevoeld om mij uit te drukken met woorden die krachtig genoeg waren, zonder de perken van voorzichtigheid te buiten te gaan. Wanneer ik

streed *met* hen die vastbesloten schenen te zijn om vanaf de kansel dwalingen in te voeren, al was het in een nieuwe en witte mantel, dan voelde ik dat 1 Kor. 4:7 niet het behoorlijke gewicht op mijn gemoed had. Maar toen ik enkele uitgegeven preken had gevonden, die wat de inhoud betreft zo veel verschilden van [de preken] die eerder opgenomen waren als het licht van de duisternis, en die misleiding tot gevolg hadden, heb ik het moeilijk gevonden mijzelf te bedwingen.

Als ik kijk naar de stapels van moedgevende brieven die ik over de jaren heb ontvangen, dan ben ik bijna geneigd om te denken dat ik een zonde bega als ik stop met deze zaak; maar als ik kijk naar hen die mij zullen opvolgen, dan verdwijnt mijn vrees; want ik geloof dat het blad in hun handen, met Gods zegen, niets van haar nuttigheid zal verliezen.

Aan mijn dierbare vrienden, Hatton, Hazlerigg, Hemington, en Taylor, ben ik grote dankbaarheid verschuldigd voor de vriendelijke hulp die zij mij altijd hebben verleend; aan u, mijn broeders en zusters, die mij hebben ondersteund en mijn tekortkomingen hebben verdragen, ben ik niet minder dankbaarheid verschuldigd; ook mag ik mijn vele vriendelijke brieverschrijvers niet overslaan; en aan mijn vijanden, die tegen mij hebben geschreven en gesproken, betuig ik mijn dank, omdat zij als middelen zijn geweest om mij meer waakzaam en biddend te maken, dan ik mogelijk anders zou zijn geweest; maar boven alles, de God van al mijn genaden, zou ik, als ik het zou kunnen, ieder ogenblik van mijn leven willen eren en Zijn heilige Naam willen verheerlijken voor al Zijn goedertierenheid en genade die Hij genadig aan mij verleend heeft. Goedertierenheid en genade hebben mij achtervolgd, en volgen mij nog steeds, al de dagen van mijn leven. Looft den Heere!

Ik had niet gedacht dat ik dit zou schrijven tot het ogenblik dat wij ons moesten voorbereiden om naar de drukker te gaan. Daarom heb ik het in haast geschreven, maar wel in oprechte overeenstemming met de gevoelens van mijn hart.

*De uwe in liefde, voor de zaak der Waarheid,
J. Gadsby.
15 november 1877.*

Twee dingen bevredigden John Gadsby in het bijzonder toen hij deze jaren afsloot.

Het eerste was dat hij in staat was om duizenden pond

sterling bijeen te brengen voor de Oude Pelgrims Friend Society (opgericht in 1807 om het oude volk des Heeren van woonruimte te voorzien) door zijn sterke pleidooi ten behoeve van haar noden in de *Gospel Standard*.

De andere was de selectie van de gezangen die het eerst uitgegeven werden door zijn vader in 1814. Toen de auteursrechten in zijn handen vielen, verminderde hij de prijs, voegde een supplement toe en adverteerde ervoor in de *Gospel Standard*. Later werden er op verzoek van J.C. Philpot de gezangen van Hart aan toegevoegd, daarna nog een ander supplement van gezangen die geselecteerd waren door Mr. Philpot, en opnieuw werd de prijs verlaagd. Dit werd vooraf aangekondigd voor de lezers van de *Gospel Standard* in het blad. Wie zou kunnen zeggen wat voor een onschatbare zegen Gadsby's gezangenboek geweest is voor de kerk van God?

7. VERANDERINGEN EN MOEILIKHEDEN

Na de Schenkingsakte van John Gadsby aan de twee Verenigingen brak er een moeilijke tijd aan in de geschiedenis van de Gospel Standard. Er moest nu een eerste *gekozen* redacteur worden benoemd, die werd gekozen door het Bestuur van de Verenigingen. Hun keus viel op Grey Hazlerigg, een uitstekend predikant voor wiens grote gemeente de Zion Chapel in Leicester, gebouwd was.

Over zijn aanstelling (in januari 1878) schreef Mr. Hazlerigg:

Daar is er een die getuigenis kan afleggen dat wij enkele jaren geleden geweigerd hebben de post van redacteur aan te nemen toen zij ons werd aangeboden, omdat wij ons volkomen tevreden voelden met een minder belangrijke plaats, en met de vrijheid die wij hadden om onze geschriften van tijd tot tijd aan de kerken mee te delen. Lang schrokken wij terug van de post van redacteur omdat wij onze onbekwaamheid daarvoor voelden.

Gedurende enige tijd kregen de geschriften van Mr. Hazlerigg een goed onthaal, en dit ging zo door tijdens zijn redacteurschap. Echter, in 1879 maakte John Gadsby bezwaar tegen iets wat Hazlerigg had gezegd, gedaan of geschreven, nam het blad in zijn eigen handen terug, redigeerde het juninummer zelf en trok zijn Schenkingsakte zelfs terug. Hiertoe meende hij recht te hebben.

Het zou blijken dat vrijwel alle (indien niet alle) godzalige predikanten van het Bestuur sympathiseerden met Mr. Hazlerigg. In feite werd er onder hen zelfs gesproken om een geheel nieuw eigen blad uit te geven.

Dr. Doudney, publiceerde als de redacteur van de *Gospel Magazine*⁵ een brief van Mr. Hazlerigg aan de lezers van de *Gospel Standard*. Het is een minzame brief waarin hij zijn enige verlangens verklaart, om de eer van God en het goede van Zijn volk te zoeken.

Goedgunstig werd de breuk geheeld, in ieder geval uitwendig, en Mr. Hazlerigg zette zijn redacteurschap voort, de *Gospel Magazine* publiceerde een tweede brief die het duidelijk maakte dat “deze twisten die de vrede en welvaart van een deel van Sion

⁵ Let op: dit is dus niet de *Gospel Standard* (JAB)

zo bedreigde gelukkig en op een gepaste wijze werd beëindigd". Mr. Hazlerigg stelde dat zijn helpers, Joseph Hatton en Charles Hemington, nu ook werkelijk mederedacteuren zouden zijn.

Over deze droevige gebeurtenissen schreef Mr. J.K. Popham meer dan vijftig jaar later (hij was toen zelf bestuurslid):

Na de dood van de ons van God gegeven leraar en leider J.C. Philpot, werd het blad voortgezet door haar eigenaar, John Gadsby, en verschillende helpers, totdat hij het goedgunstig overdroeg aan de Verenigingen die toen waren opgericht, en het werd bestuurd door een Bestuur dat door hemzelf gekozen was. Er werd een redacteur gekozen, en gedurende enige tijd verliepen de zaken naar behoren. Maar de zaak van God en de waarheid heeft nog nooit gebloeid zonder dat de vijand van God en de mens duidelijk opgewekt werd om een poging te wagen om dat te verstoren en indien mogelijk, te vernielen. Verhoog Christus en u wekt de duivel op. Het is smartelijk wanneer belijders de instrumenten daarvoor zijn. Zo was het met betrekking tot de eerste gekozen redacteur van het blad. Al snel rees er een geroep op, en beschuldigingen van dwaling in de leer werden tegen hem ingebracht. Toen ontstonden er ongepaste discussies, twisten, woordenstrijden, scheidingen tussen vrienden, en er werd een smartelijke wond toegebracht aan de eenvoudige godzaligen in de kerken. De bezwaren bleken zonder grond te zijn, maar de verbittering duurde maar voort. Hier werd het waarheid bevonden dat 'een broeder die wederspanning is, moeilijker is te overwinnen dan een sterke stad' vlg. Spreuken 18:19. Zo verkeerd waren de redetwisters aan de ene zijde dat men aan de andere zijde overwoog om een nieuw blad uit te geven. Van dit alles was ik, toen ik nog in mijn geestelijke jeugd was, een getuige. In feite werd ik, tegen mijn vurige wens en bezwaar in, een partij gemaakt. Maar Mr. Covell en andere predikanten werden in de strijd gedwongen om aan het front te komen en de vals beschuldigde redacteur te ondersteunen. Dit alles bedroefde en ergerde de Heilige Geest, en tedere schapen en lammeren werden verstrooid. Ik was bekend met de eerste gekozen redacteur tot de laatste die van mijzelf voorafging, was ik bekend, en sommigen van hen vereerden mij met hun vriendschap en briefwisseling; zo had ik kennis van sommige zaken die met mij zullen sterven. Echter, de

Gospel Standard leeft.

Zo trok John Gadsby zijn Schenkingsakte achteraf toch *niet* terug. Echter, aan het einde van 1880 moest Mr. Hazlerigg, die zijn taak weer op zich had genomen, aftreden in verband met gezondheidsredenen. Hij schreef:

We hebben nu vele jaren lang geschreven voor dit blad. Tijdens de laatste drie jaar hebben we het tijdschrift geredigeerd als verantwoordelijke redacteur. We zijn nu door ziekte helemaal niet in staat om ons schrijfwerk te verrichten. De sprinkhaan is zichzelf inderdaad een last geworden. Dat wat een plezier is geweest is voor ons nu pijnlijk geworden. Wij vinden het daarom strikt noodzakelijk om voor een tijd de verantwoordelijkheid en arbeid die verbonden is met het redacteurschap van de *Gospel Standard* opzij te leggen. Wij hopen dat we niet te zeer beïnvloed zijn geweest door een of andere ongepaste wens om onszelf enige moeite of bezorgdheid te besparen. Wij mogen niet terugschrikken van enige arbeid of voor enig lijden voor de zaak van Christus en van onze diensten voor de gemeenten. Nee! Het is noodzaak dat wij handelen zoals wij nu doen. Op dit moment voelen wij ons lichamenlijk geheel ongeschikt tot de arbeid en de zorg die de begeleiding van het blad op ons zou brengen.

De beminnelijke Charles Hemington van Devizes vulde tijdelijk het gat in de vacature op in de eerste zes maanden van 1881. In feite was hij in drie van zulke gevallen bereid dit te doen. Misschien is gewillig *gemaakt* meer op zijn plaats, want hoewel hij een man van grote genade en gaven was, smeekte hij dringend om hiervan te worden ontheven, omdat hij zijn onbekwaamheid voelde. Niettemin was hij niet de minste van de redacteurs.

Daarna werd Joseph Hatton van Smallfield, Surrey benoemd. Hij was een prediker en pastor die veel gevraagd en veel bemind was en, hoewel hij iemand was die geen formele opleiding genoten had, heeft hij zichzelf een zekere kennis van het Grieks aangeleerd. Weinigen van degenen die J.C. Philpot opvolgden waren mannen van studie. Hun opleiding was slechts beperkt geweest, maar met Gods zegen hebben zij zichzelf verbeterd. Een van de beste

artikelen van Mr. Hatton was een bespreking van de gevaren van de nieuwe Herziene vertaling van de Bijbel.

Het redacteurschap van Mr. Hatton werd beëindigd door zijn sterven op 16 april 1884 (Mr. Hemington had hem geholpen in de maanden februari en maart van 1882 toen Mr. Hatton ziek was). Slechts enkele maanden daarvoor had hij in zijn Nieuwjaarsmeditatie geschreven:

Van sommigen onzer is het zeker dat onze dagen nog slechts enkele zullen zijn; en met eenieder van ons, zal in het einde, de loop van ons leven worden stilgezet; en dan moeten wij de weg gaan om verzameld te worden tot onze vaders. Maar er wordt een plechtige vraag onbeantwoord gelaten door veel mensen, die zich hechten aan de wisselende gebeurtenissen van deze wereld: ‘Maar een man sterft als hij verzwakt is, en de mens geeft den geest; waar is hij dan?’ Job 14:10. *Ja, waar is hij?* Waarheen is het dat hij gegaan is toen hij de eeuwigheid binnentrad? Een gewichtige vraag, beide voor onze lezers en onszelf; want ‘In de plaats waar de boom valt, daar zal hij wezen’ Prediker 11:3.

Na zijn dood werd een gedicht gepubliceerd, “Een groot man is gevallen in Israël,” wat begint met:

*Een groot man is gevallen in Israël, -
Laat Sion haar rouwkleed aantrekken, -
Een man wijs gemaakt om goed te handelen
Een wapen van de waarheid was tegen de “goddelozen”;
Die door genade aan de leer der genade vasthield,
Sterk gemaakt om te arbeiden, te lijden, en te dragen;
Wiens Meesters beeld de heiligen mogen naspeuren,
Gedurende zijn leven van geloof en gebed.*

Opnieuw werd Mr. Hemington overgehaald om het gat op te vullen voor mei, juni en juli, totdat er een nieuwe redacteur kon worden aangesteld. Dit was James Dennett, predikant van de Frederick Street Chapel, Birmingham, waar zijn bediening ertoe gebruikt werd om een grote gemeente te stichten. Inderdaad scheen een van Mr. Dennet’s problemen tijdens zijn redacteurschap de moeilijkheid van zijn uitgebreide pastoraat in combinatie met het

werk als redacteur te zijn. Mr. Dennett ging door tot het einde van 1890, toen hij vanwege gezondheidsproblemen moest terugtreden. (Bijna onmiddellijk nam hij deze functie weer aan voor een periode van zes maanden, toen zijn opvolger ook ziek werd.)

Mr. Dennett's preken worden tot op de dag van heden nog gewaardeerd. Zij beginnen altijd hetzelfde: een kleine of geen inleiding; dan wordt een drie- of viervoudige onderverdeling van de tekst gegeven; en dan regelrecht naar het onderwerp.

Gedurende zijn redacteurschap droeg hij bij [aan de inhoud van de *Gospel Standard*] met een zeer profijtelijke serie van "Gedachten over het Boek Ruth," die later gepubliceerd werd in boekvorm.

Tijdens zijn redacteurschap vond er ook een zeer blijde en vermeldenswaardige gebeurtenis plaats: het jubileum van de *Gospel Standard* in 1885.

8. HET JUBILEUMJAAR 1885

“als er in 1835 tegen de grondlegger van de *Gospel Standard* gezegd zou worden dat er drie keer op één dag een bijeenkomst zou zijn van 1500 tot 2000 mensen, vanuit alle delen van het land, oost, west, noord en zuid, om hun liefde te betonen voor de waarheid die het blad had voorgestaan en hun dankbaarheid aan God omdat Hij het in de harten van enkelen gelegd heeft om het op te richten, dan zou hij (de genoemde grondlegger) een meer dan gebruikelijke glimlach op zijn gezicht hebben gehad; maar het zou een glimlach geweest zijn van ongeloof. Wij zeggen ‘een meer dan een gebruikelijke glimlach’; omdat die lieve man altijd een lach op zijn gezicht had, ja het was zelfs zo dat hij bij de drukkers waarmee hij omging bekend stond als ‘de oude lacher.’” Zo schreef John Gadsby over een van de gelukkigste dagen uit zijn leven.

Woensdag 23 september 1885 was een opmerkelijke dag. Er werd geschat dat in totaal meer dan 3000 verschillende personen de jubileumdiensten bezochten van de *Gospel Standard*. Uit alle delen van het land kwamen er bezoekers, en sommigen zelfs uit Amerika. (Er waren ongeveer 1700 mensen aanwezig tijdens iedere dienst.) De bijeenkomsten werden gehouden in de Memorial Hall, Farringdon Street, Londen, die gebouwd was aan de kant van de oude Fleet gevangenis waar veel van de godzalige martelaars werden gevangengezet geweest voordat zij de marteldood stierven. De nadruk werd erop gelegd dat de dagelijkse bijeenkomsten omwille van dezelfde waarheden gehouden werden.

Het novembernummer van de *Gospel Standard* schreef:

“Het was een aangenaam, bijna overweldigend gezicht om de grote vergadering te zien die bijeengekomen was.” De grote mensenmassa “was samengekomen bij deze bijzondere gelegenheid om het jubileum van een blad te herdenken dat, gedurende de vijftig jaar van haar bestaan, het middel tot verspreiding van de waarheden van het Evangelie was geweest over bijna de gehele wereld. Wij hebben nooit tevoren zulk een

grote bijeenkomst gezien waar zulk een rust en gepaste orde werd onderhouden.”

De eerwaardige A.B. Taylor, die meer dan 80 jaar oud was, werd William Gadsby's opvolger als predikant; hij reisde af van Manchester om de morgendienst te leiden. De gezangen 610 (“Dierbare Jezus! Vriend van zondaren”), 536 (“Zie een vertoning van onmeetbare genade”) en 720 (Eindeloze zegeningen op het Lam) – allemaal Christus-verhogende gezangen – werden gezongen.

Mr. Taylor preekte “met buitengewone kracht” uit de woorden: “Hij moet wassen” (Johannes 3:30). Hij zei dat het jaar waarin hij begon te preken hetzelfde jaar was als het jaar waarin de *Gospel Standard* begonnen was, zodat het nu ook zijn jubileum was.

In de middagbijeenkomst nam John Gadsby zelf de leiding. Het scheen iets opmerkelijk te zijn dat de grondlegger van een blad vijftig jaar later bij zijn jubileum aanwezig kon zijn. De secretaris van de Gospel Standard Verenigingen las Jesaja 41:14-16 en Psalm 124, waarna Mr. William Knight, van Haywards Heath, bad.

John Gadsby, die niet goed in orde geweest, deed als voorzitter niet zelf de openingstoespraak, maar liet een brief voorlezen die hij had geschreven. Daarin gaf hij een korte schets van de geschiedenis van het blad tot aan dat ogenblik.

Hij sloot de toespraak als volgt af:

De Heere heeft, naar ik geloven mag, mij aan de waarheden doen vasthouden die Hij mij zelf geleerd en dierbaar gemaakt heeft, en ik vreesde voor geen mens of welke aanval van mensen dan ook, hoe verkeerd of lasterlijk hun tongen ook geweest mogen zijn. Moge Hij mij steeds bewaren, en moge de Heilige Geest u alle ogenblikken beïnvloeden om al het water bij de wijn doen te verwerpen en alleen het ‘*Schibboleth*’ te handhaven waarop het blad toen was gefundeerd. En bid ook voor mij opdat Hij, zolang als Hij nog werk voor mij heeft te doen, mij de kracht wil geven om dat te kunnen blijven doen, en dat Hij mij ten slotte, terwijl ik het aangename genoeg mag hebben in het smaken van de vrede Gods die alle verstand te boven gaat, mij een ruime ingang mag geven in dat Koninkrijk ‘Waar de bozen ophouden van beroering, en waar de vermoeiden rusten van kracht’ Job 3:17.

Verschillende toespraken volgden. De eerste was van James Dennett, predikant in Birmingham, en redacteur van de *Gospel Standard*.

Zijn nadruk lag op het vermelden van de waarheden die het blad verdedigde:

1. Gods eeuwigdurende, vrije, onverdiende liefde.
2. De uitverkiezing.
3. Het werk van de Heere Jezus Christus.
4. Het werk van de gezegende Geest.
5. Gods vergevende genade in de ziel.

Hij vatte alles samen door te stellen dat, hoewel de bijeenkomst zo talrijk was, er toch slechts twee soorten van mensen aanwezig waren: rechtvaardigen en goddelozen, en sloot af met een ernstige waarschuwing.

De volgende spreker, Charles Hemington van Devizes, werd aangekondigd als iemand die altijd bereid was de *Gospel Standard* te helpen in tijd van nood. Hij zei:

Het is nu meer dan dertig jaar geleden dat ik voor het eerst een *Gospel Standard* las. Ik was toen een jonge man en een jong predikant, en ik kan met een goed geweten zeggen dat God de *Gospel Standard* in die dagen menigmaal tot een zegen stelde voor mijn ziel. Hoe meer ik erin las des te meer ik verlangend uitkeek naar het volgende nummer, hopennd dat ik daarin weer iets goeds mocht vinden voor mijn ziel. Ik haalde mijn godsdienst, geloof, en bevinding niet uit de *G.S.* Maar ik vertrouwde dat God, onze Verbondsgod, mij door het onderwijs van de gezegende Geest een weinig godsdienst gegeven had, een weinig geloof, en een weinig bevinding, en dat kleine beetje deed mij vaak zeggen, als ik de *G.S.* las, 'Ik hoop, door de genade van God, te leven en te sterven bij de waarheden die in dit blad worden voorgestaan.'

Ook hij wenste de waarheden te benadrukken die door het blad werden voorgestaan, evenals de spreker die na hem volgde, Eli Ashdown, predikant van de Zoar Chapel, Great Alie Street,

Londen. Naast andere dingen, zei hij ook:

De Gospel Standard is geredigeerd geweest door enkele van de meest eerwaarde en bevoorrechte mannen die in onze dagen hebben geleefd. De geschriften van wijlen de geliefde Mr. Gadsby zijn aan velen gezegend. John Rusk: hoe ontdekkend, onderwijzend, maar ook hoe aangenaam zijn de stukjes van hem! De preken van de geliefde Warburton, en de meditatie van Mr. Philpot over de verschillende delen van ons allerheiligst geloof, samen met zijn meditatie over de mensheid van onze gezegende Heere en Verlosser, en ook betreffende Zijn eeuwig Zoonschap. God hielp die geliefde man met Zijn zegen. Sommigen zullen zeggen, 'Wij zouden zijn geschriften net zo goed gehad kunnen hebben zonder de *G.S.*' Misschien is dat zo, maar het is hoogst waarschijnlijk niet zo. God werkt door de middelen: 'De raad in het hart eens mans is als diepe wateren' Spreuken 20:5, en soms verblijft ze daar lang. Er zijn twee dingen die het eruit halen, namelijk: 'een man van verstand' of de vijanden zullen ze daar uithalen; en het laatste was het geval met de waarheden die door de goede Mr. Philpot beschreven zijn, die zullen voortduren in de kerk van God zo lang als zij op de aarde verkeert, en dan zal ze voor eeuwig worden gekoesterd in de haar heerlijkheid. En dan weer de levensbeschrijvingen. Tot welk een zegen zij geweest zijn voor Gods kerk!

Ik kan vele jaren terugblikken, omdat wij de *Standard* in ons gezin hadden vanaf het eerste begin. Het werd in het huis van mijn vader gebracht door een vriend, en vanaf die tijd regelmatig gelezen, hoewel wij geen Baptisten waren, maar wat genoemd werd Huntingtonianen. Maar de waarheden in de *G.S.* waren het waaraan mijn moeder en vader verbonden waren, en sinds dat ik bekommerd ben geweest over het heil van mijn ziel, mag ik die door genade ook aankleven, en ik heb gevoeld dat wanneer alle mensen op de aarde de waarheden zoals de *G.S.* die heeft gehandhaafd zouden verloochenen, ik die dan met Gods hulp nog zal blijven aanhangen, of ik nu wel of niet naar de hemel zou gaan, of ik nu wel of niet verloren zou gaan of behouden zou worden; want zij zijn de waarheden die ik liefheb.

Een oude vriend van John Gadsby, James Knight van Southport (geen predikant) sprak enkele woorden, gevolgd door Edward Porter, predikant in Allington. Beiden spraken over de wonderlijke uitwerking die hun eerste kennismaking met de

Gospel Standard op hen heeft gehad. Mr. Knight zei, “Ik wens nooit gelukkiger in de hemel te zijn dan ik in die tijd was”; Mr. Porter, “Door het lezen van de *G.S.* werd ik onderwezen in het Woord der gerechtigheid.”

De laatste spreker was Alfred Coughtrey van Nottingham, de latere redacteur van de *Gospel Standard*. Hij zei:

Ik zie dat de waarheden die de *G.S.* heeft voorgestaan vanaf het begin de waarheden zijn van de Bijbel; en hoewel ik wijlen W. Gadsby, Warburton, M’Kenzie, of Philpot niet gekend heb, zal toch ‘de gedachtenis der rechtvaardigen gezegend zijn.’ Hun lof wordt gehoord in alle kerken, en de ‘gruwelijke dingen’ waardoor zij werden aangevallen zijn tot stof weergekeerd.

Daarna sprak hij over enkele van de fundamentele leerstellingen: in het bijzonder over de diepe val van de mens door de zonde, en de grote noodzakelijkheid van de verzoening door het bloed van Christus, en de wedergeboorte als het werk van de Heilige Geest. Aan het eind gaf hij nog een praktisch advies (de inhoud hiervan was altijd zo dierbaar geweest voor de grondlegger, William Gadsby):

Een van de grootste voorrechten die u kunt hebben, rijke mannen en vrouwen, is aan armen te geven: ‘Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden’ 2 Korinthe 8:9. Als de genade en geest van dit soort zaken in onze harten komt, zal het ongetwijfeld ook onze beurzen openen. Wij kunnen ons geld aan geen betere zaak geven dan aan de zaak van Christus.

Er werd een lofzang gezongen en Mr. William Vine van The Dicker sloot de bijeenkomst af met gebed.

De predikant voor de avonddienst was John Warburton junior van Southill. Zijn tekst was: ‘Steekt een banier op tot de volken’ Jesaja 62:10. Zijn onderverdelingen waren:

- I. *Welke Standaard of banier* het is die wij oprichten.
- II. *De Standaard-dragers.*
- III. *Het volk voor wie* ze wordt opgericht.

IV. *Het nut* van die oprichting.

In die opmerkelijke preek sprak hij hoofdzakelijk over Christus:

Dit is dus de gezegende Standaard of Banier die wij oprichten, en wij richten Hem op als de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader. Hij heeft ook kracht om zondaars te verzoenen. Ik zeg dit voor deze enorme mensenmassa, omdat ik mij niet schaam te belijden dat Hij de eeuwige Zoon is van de Vader, gelijk met God in ieder opzicht; en wee de mens die leeft en sterft terwijl hij deze grote en heerlijke leer loochent! 'Indien gij niet gelooft dat Ik Die ben, gij zult in uw zonden sterven' Johannes 8:24. Wat? Mijn ziel overgeven in de handen van iets minder dan de Godheid? God verhoede het! Daarom richt ik Hem deze avond voor u op, arme, behoeftige, hulpeloze en verachtelijke zondaars, die gevoelt dat u verloren bent en op het punt van omkomen staat en wenst de kracht van het bloed van de Verlosser te voelen en hebt geprobeerd om op alle mogelijke wijze rust te vinden. U reisde hier en daar naartoe, dan weer hier heen, dan weer daar heen. U hebt geweend, plechtige beloften gedaan en voornemens gehad, maar u vond geen rust, troost, of vrede voor uw ziel. Satan heeft gezegd, "U bent zo zeker verloren als dat u geboren bent, en u zult naar de hel gaan. U hebt geen reden om te hopen. God heeft u verworpen." Nee, nee, de Verlosser leeft nog: 'Ik ben Hem Die leeft, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.' Openbaring 1:18. Geliefden, onze Jezus, onze Broeder, is God, en

'Met hemel en aarde tot Zijn bevel

Wacht Hij om het gebed te beantwoorden.'

Welk een hoogverheven taal is dat!

Over de Gospel Standard zei hij het volgende:

Nu is er ook een andere standaard, en dat is de *Gospel Standard*. Die verschijnt elke maand. Misschien zegt iemand: 'Dat is een tijdschrift, net als alle andere die de leerstellingen van vrije genade belijden.' Dan zeg ik: 'Natuurlijk is dat zo; maar ik zeg u, dat ik mij er niet voor schaam om ervoor uit te komen.' Er is echter geen enkel tijdschrift in omloop dat op enigerlei wijze kan worden vergeleken met de *G.S.* Ik heb er de afgelopen veertig jaar op gelet, en het draagt het merk in zich van oprechte

wezenlijke zaken, en zijn redacteuren zijn door God onderwezen. Zij hebben alles aan de kant gezet wat God onteert. Denk eens aan de standaarddrager Mr. Philpot. Hij was als iemand die met grote kracht het strijdtoneel betrad. Alles moest voor hem wijken. Hij was als iemand die met een zeis een veld met distels betrad. Als de een na de ander tegen hem opstond, dan nam hij zijn pen - zoals de man met de zeis - en zij vielen neer.

Sinds die tijd heeft God anderen in hun plaats gesteld. Onze huidige redacteur kent, zo ik mag geloven, de waarheid. Hij heeft het blad op een eerbare manier en wijze voortgezet. Moge de Heere hem behoeden en bekrachtigen.

Het is voor mij een eer om te mogen zeggen dat ik wijlen de geliefde Mr. Gadsby gekend heb. Ik heb het genoeg gehad om met hem te hebben mogen spreken. Mijn vader [John Warburton Sr., JAB] en hij hadden samen een onafgebroken vriendschap. Toen de *G.S.* voor het eerst uitkwam nam mijn vader enkele exemplaren mee naar Londen. Het blad bleek de christelijke leerstukken en bevinding voor te staan. Alle kanonnen die op het blad schoten waren maar als proppenschietters en een speelgoedkapitein kon net zomin de Tower of London overhoop schieten als deze mensen de *Gospel Standard* omver konden werpen. Dit blad is er nog tot op deze dag en wij zijn nu samengekomen om Gods goedertierenheid te overdenken. Vijftig jaren lang heeft Hij erover gewaakt. Ik ben blij om zo'n indrukwekkend gezelschap te zien dat hier samengekomen is om dit feit te herdenken en ik herken vrienden uit verschillende delen van ons land.

Men zegt dat 'de stilte van de luisterende gemeente zó groot was dat je bijna een speld kon horen vallen'.

De gezangen die werden gezongen waren 592 ("Christus, het Lam, heeft macht om te redden"), 582 (Hoger dan wij ons voor kunnen stellen") en 631 ("De Heere Zelf zij met u allen"). Nadat Mr. Warburton nog een kort gebed had uitgesproken, zong de gehele vergadering gezang 730 ("Roemt allen de kracht van Jezus' Naam") – overigens was dit het enige gezang dat die dag gezongen werd, dat niet was samengesteld door William Gadsby.

Van het zingen zei John Gadsby na afloop:

Ik heb nog nooit tevoren zo iets gehoord als dit, thuis niet en in het buitenland ook niet. Er was geen koor, geen orgel, noch enig

ander instrument. Dat was ook niet nodig. De gehele menigte vormde het koor. Mr. Hinton, de voorzitter van het Bestuur, die een goede en sterke stem had, figureerde zoals afgesproken was als voorzanger en voordat de volgende lettergreep gezongen werd, begon de gehele gemeente van harte mee te zingen.

D.S. zei in een brief tegen mij: 'er zat een oude dame dicht bij mij die een stem had als een nachtegaal, en zij zong met alle krachten van haar ziel, alsof zij het in de hemel en op de aarde wilde laten horen.' Hetzelfde kan worden gezegd van honderden anderen. Mr. Stavenden van Patricroft zei, toen hij op 27 september een preek hield in Southport als hulpprediker en hij de hymn die ter afsluiting gezongen werd aanhaalde, dat hij er geen woorden voor heeft wat voor uitwerking deze hymn op hem gehad heeft. Hij weet heel goed wat goed zingen is, want hij is gewend aan het gezang in de provincie Lancashire. En J.K., een andere man uit Lancashire zei, 'Het was ontzettend majestueus (als ik het zo mag uitdrukken). Allen met wie ik gesproken heb, dachten er ook zo over.' Het was niet zo zeer majestueus vanwege al die stemmen, maar vanwege de vele honderden harten die daarin schenen samen te stemmen.

9. HERINNERINGEN

De periode rond het jubileum was een tijd van terugkijken. Herinneringen werden opgehaald, en velen kwamen naar voren om te vertellen wat de Gospel Standard voor hen heeft betekend in vroegere dagen.

John Gadsby, die met het werken voor de Gospel Standard was gestopt, verzorgde nu (sinds 1880) zijn *Maandelijkse Christelijke notaties*. Met genoegen publiceerde hij deze herinneringen uit vroeger dagen. Wij geven enkele voorbeelden:

De volgende is van E.W., uit Londen:

Regent's Park, 30 nov., 1885

Omdat ik een lezer en liefhebber ben van de "G.S." sinds 1850, voel ik mij verplicht om mijn arme getuigenis te geven met betrekking tot haar waarde en nuttigheid in mijn eigen geval.

Ik werd uit de gevestigde kerk (de Anglicaanse of Engelse Staatskerk) geleid en mij werd door een van de predikanten van die kerk verteld dat ik aanleiding gaf tot scheuringen, wat ook een grote zonde zou zijn. Ik begreep niet precies wat het was; maar ik herinner mij wel goed, dat als ik die zonde begaan zou hebben, God het mij had vergeven. Ik verlangde om op Zijn gezegende Majesteit te zien om door genade in alle waarheid geleid te worden. Ik deed mijn mond nooit open om aan iemand mijn zonden te belijden, maar probeerde al tastend mijn weg voort te gaan.

In deze tijd begon een vriend van mij stukjes voor te lezen uit de *Gospel Standard*. Ik begon de *Gospel Standard* zelf ook te lezen en vanaf die dag af tot nu toe is dit blad een echte vriend geweest, om mij te vertroosten in verdriet, raad te geven in beproeving en te ondersteunen in zwakheden. Naast Gods Woord is dit blad zelfs het *enige boek* geweest dat mijn ziel liefhad, omdat de Heere het tot een grote zegen voor mij maakte in ontelbaar veel omstandigheden.

Dit getuigenis is van S.P. die ook uit Londen komt:

1, Camden Houses, Peckham Road, S.E., 2 dec., 1885

Toen ik aan het eind van 1849 met mijn moeder, die inmiddels overleden is, een vriend in Lewes bezocht, gaf hij aan mijn moeder alle nummers van de G. S. van het jaar 1848. Aan het eind van dat jaar werd ik bij het graf van mijn enige zus overtuigd van mijn staat als zondaar. Onder het gehoor van een wettische predikant deed ik erg mijn best om mijn eigen zaligheid uit te werken. Ik las deze *Standards* steeds weer opnieuw, maar ik voelde dat ik nooit zou kunnen geloven dat dit nu de weg was. De vreselijke strijd die dit blad in mijn geest opwekte kan ik nooit meer vergeten. De stukjes die mij het meeste aangrepen waren die van John Rusk; in het bijzonder die over het gebed des Heeren. Twee jaren lang had ik een voortdurende strijd tussen de waarheden die erin stonden en mijn eigengerechtigde geest. Toch was dit blad het was het middel om mijn ogen te openen voor de zuivere waarheid van God. Daar kan ik nooit dankbaar genoeg voor zijn.

Vanaf die tijd tot nu toe ben ik abonnee van de “G.S.,” en ik hoop dat te blijven zo lang als ik leef, omdat het vele, vele malen tot een zegen voor mijn ziel geweest is.

Een ander getuigenis was van H.M. uit Broyle:

Wij zijn al meer dan twintig jaar abonnee geweest van de “G.S.”. Wij kunnen het wel verzegelen met onze ervaring dat de zaken die in dit blad gedrukt worden levende waarheden zijn. Wij hebben vaak een smakelijke maaltijd gehad, hier houdt mijn ziel van. O, wat een vereniging voelde ik met die lieve man John Rusk! Wat een werkelijkheid en wat een gewicht ligt er in zulke geschriften en in de bevindingen van andere beproefde en gekwelde mensen, en degenen die weer een beetje verder geholpen zijn! Ik kreeg vaak een kruimeltje en soms een feestmaal als de Heere Zelf afdaalde. zoals in het water aangezicht aan aangezicht wordt gezien, zo zie ik dat ik dezelfde voetstappen bewandel. Maar ik loop toch zó ver achter.

Charles Barnes, de predikant zegt het volgende:

Wij lezen in het Woord van God over “een schat verborgen in een akker.” Nu, zal ik u eens gaan vertellen hoe ik een schat heb gevonden die verborgen was in de modder. Ongeveer dertig jaar geleden drukte de Heere de eeuwigheidszaken op mijn hart,

zodat de schreeuw van mijn ziel nacht en dag was: “Wat moet ik doen om zalig te worden?” Zodoende was ik een aanhoudende en bekommerde luisteraar in de Providence Chapel, Cranbrook. Toen ik een keer door dat stadje heenliep, zag ik een blad papier in de modder liggen. Ik raapte het op, en las het. Ik zag op de bovenrand *Gospel Standard* staan. Dit maakte zo’n indruk op mij dat ik er zeer naar verlangde om er meer van te weten. Ik wist namelijk niet of het uit een boek of uit een tijdschrift kwam. Ik ging naar onze predikant toe om informatie te krijgen. Maar ik kwam er al spoedig achter dat hij daar helemaal niet blij mee was. Dat kwam (hoewel ik dat toen niet wist) door het leerstuk van de volwassendoop, omdat hij zich met die instelling niet kon verenigen. Omdat er tot dan toe zeer weinig van dat soort mensen waren die met hem verschilden, had ik nogal enige moeite te doen om het blad in handen te krijgen.

Het verlangen om het te hebben werd, naar ik geloof, in mij door de Heilige Geest ontstoken en ik móest het hebben. Ik ging dus naar een boekverkoper en hij stuurde het een keer per maand op en ik ben er sindsdien op geabonneerd. Ik moet en wil graag bekennen dat het werkelijk waar een schat is. Ik verwacht het blad zoals een koopman het schip verwacht en hoopt dat het schip de haven binnen komt varen met schatten uit een ver land. Ik geloof dat het voor mij meer geweest is dan de vracht van een koopman.

R. Mayell van Chatteris, Cambridgeshire, schreef:

Ik was al enige tijd van plan om u te laten weten hoe ik voor het eerst in aanraking ben gekomen met de *Gospel Standard*. Ik denk dat het in 1847 was. Ik ging naar de kerk bij de oude methodisten in Melksham, Wilts. Ik sprak met een van de plaatselijke predikanten (Daniel Harding) over het volk dat samenkwam in de Ebenezer Chapel, Union Street, en Daniel zei dat zij een boekje uitgegeven hebben met als titel de *Gospel Standard*. Dit boekje zou geheel in strijd zijn met de Schrift. Ik zei, “geven zij dat uit? Het is een wonder dat niemand hen dat verteld.” Ik dacht echt dat zij wel een onwetend volk moesten zijn om een boek uit te geven dat in strijd is met de Bijbel. Ik zei dus tegen hem: “Ik zou het wel willen zien.” Daniel antwoordde, “Ik zal u een stuk voorlezen.” Toen ik de volgende keer bij hem kwam, las hij mij een stukje voor dat geschreven was door Mr. W. Gadsby. Het ging over een arme zondaar die mag weten dat Christus zijn Vriend, Verlosser, Zaligmaker en God is, ja, zijn

alles in allen, enzovoort. Ik zei, “Dat is goed; of niet soms?” Hij antwoordde, “Maar zij willen ons geen enkele kans geven.” Hoe dan ook, ik ging naar de boekhandel en bestelde het blad. Nu mag ik zeggen: “God zegene de *Standard*! Laat de *Standard* leven, en niet sterven; en laten haar vrienden niet weinigen zijn.” En nu verklaar ik dat er geen man uit de negentiende eeuw is die hoger in mijn achting heeft gestaan dan wijlen W. Gadsby en ik heb geen ander maandblad gezien waarvan ik denk dat het zo Schriftuurlijk en waarheidsgetrouw is als de *Gospel Standard*.

Dan hebben we uit de *Gospel Standard* zelf de herinneringen van John Gadsby's oude vriend, James Knight van Southport: Mijn schoonvader was een godzalige man, en hij kende godzalige mensen in Preston. Op een dag ging hij naar Preston, en bracht een nummer van de *Gospel Standard* mee terug. Dit was in het jaar 1843. In die tijd voelde ik me in mijn gemoed heel ellendig, niet alleen omdat ik geld schuldig was en niets had om te betalen, maar mijn zonden mij elk ogenblik in het gezicht staarden. De Heere had mij nog niet het aangename gevoel gegeven dat mijn zonden weggenomen waren. Ik was nu verhuisd van de plaats waar mijn predikant woonde, en er was in de verre omtrek geen plek te vinden waar de waarheid werd verkondigd. Als er al zo'n plek was geweest, dan had ik nog geen tweede jas om op mijn rug te leggen. Daarom maakte ik van mijn kleine kamer een huis van gebed. Ik zal u eens vertellen wat voor een uitwerking de G.S., die ik kreeg, en een van de gezangen uit Gadsby's gezangenboek op mijn ziel hebben gehad. Zodra ik de G.S. en enkele van de gezangen las, kwam er in mij een zo'n gevoel van vreugde, dat de werkplaats geheel buiten mijn gezicht kwam. Het zou mij toen niet uitgemaakt hebben als ik daar zou zijn heengegaan. Ik wens onder de hemel nooit gelukkiger te zijn dan ik toen was. Het ene ogenblik lag ik wenend en biddend op mijn knieën, dan stond ik weer overeind, zingende en lovende God. Ik bleef gedurende een aantal weken in die staat als gevolg van de dingen die ik had gelezen in de G.S. en in Gadsby's gezangenboek. De Louteraar was aan het werk om de droesem te verwijderen zodat Hij Zijn eigen beeld zou kunnen zien. Ik was los van alles hier beneden, en was als het ware opgezwolgen in God. Het spijt me u te moeten zeggen dat ik sinds die tijd nooit meer in staat ben geweest om zo volledig in zulk een gezegende staat te komen. Een godzalig iemand zei eens: “ik ging

uit mijzelf over in God.” Dit was werkelijk het geval met mij, zoals Berridge het uitdrukt,

*‘Ik plonsde meteen in Zijn zee,
Verloor mijzelf volkomen in Jezus.*

Dit was de uitwerking van het lezen van de “G.S.” op mijn ziel toen ze voor het eerst onder mijn aandacht kwam.

En ten slotte het getuigenis van Edwin Porter, predikant in Allington, Wiltshire (een boezemvriend van J.C. Philpot):

Ik heb mij voorgenomen u iets te vertellen over de eerste keer dat ik de Gospel Standard zag, nu vier en veertig jaar geleden. Ik was toen nog jong en werkte in de velden, niet ver van de plaats waar nu het Culham Station (Oxfordshire) is. Toen ik dertien jaar was kreeg ik de “G.S.” in de handen gedrukt via een arbeider met wie ik toen samenwerkte. Ik las er iets in dat mij deed sidderen, omdat ik zag dat het een leer bevatte die heel erg verschilde met de leer die ik beleed. Ook verschilde het met de leer waar de kerk van Engeland voor streed, waarvan ik lid was. Mijn vader was koster, en moest veel doen voor de bisschop en andere geestelijken van Oxfordshire. U kunt zich dus wel indenken dat onze ouders ons deze dingen nooit hebben geleerd. In die tijd had ik enige overtuigingen van zonde. Als ik kinderen besprenkeld zag worden, dan gevoelde ik dat dit zeker niet recht kon zijn in Gods oog. Door het lezen van enkele artikelen in de “G.S.” die deze arme man mij in de hand stopte, ging ik naar Abingdon en kocht een Bijbel, waarvoor ik een shilling betaalde.

Ik begon het Woord van God te lezen om te zien of die dingen zo waren of niet, en ik zette een teken bij elk hoofdstuk dat ik las. Ik vergeleek het met wat mij was geleerd in de kerk. Ik kwam er al spoedig achter dat ik de dingen die zij ons leerden niet terug kon vinden in de Bijbel. Toen ik aan het eind van het boek Openbaring kwam, las ik iets dat werkelijk een zeer ernstige verwijzing is naar het Koninkrijk van Christus en de heerlijkheid van Christus: ‘En in haar zal niet inkomen iets dat ontreinigt en gruwelijkheid doet en leugen spreekt’ Openbaring 21:27. Daarom leek het mij uiterst gevaarlijk om te worden gevonden onder hen die de leugens geloven. Ik de gewoonte om tot God te gaan, Hem te vragen of Hij mij wilde onderwijzen,

alles in mij wilde overwinnen dat verkeerd was, mij wilde verlossen van alle kwaad en mijn ziel zou willen verlossen. Het behaagde de Heere Zijn werk in mijn ziel te verdiepen. Hoewel ik niet naliet om naar de plaatselijke kerk te gaan, ging ik toch vaak met een bezwaard hart, totdat de tijd aankwam waarin de Heere een pijl in mijn hart schoot. Hij schonk mij de genade om mijn hart te onderwerpen aan de wijsheid en te zoeken naar Christus en Hij gaf mij wat ik zocht.

Ik werkte in Culham samen met de oude man die mij voor het eerst de *Standard* gaf. Hij kon de twee pence die het kostte niet opbrengen. Daarom vroeg hij mij of ik zo vriendelijk wilde zijn om samen met hem het blad te kopen. Ik was aangenomen om te werken voor een gemiddeld weekloon van 2s. 6d. tot mijn veertiende jaar, daarna zou het 5s. zijn. Ik was blij dat ik de man een penny kon geven tegen de tijd dat hij de *Gospel Standard* kocht. Ik herinner mij eens dat ik aan het werk was bij de turnpike road. Ik was ver van alle mensen verwijderd en huilde omdat ik mij zeer ellendig voelde. Toen wijlen William Tiptaft en John Kay langs kwamen, dacht ik dat als er mensen in de omgeving de ware godsdienst hadden dan waren zij het, omdat het hen bewaarde van alle verzoeken en van al het uitwendige kwaad waar godsdienstige mensen in gebracht werden. Ik dacht: "O, als ik maar de godsdienst had die zij hebben," hoewel ik wist dat het een godsdienst was die zwaar is voor vlees en bloed. Door het lezen van de "G.S." werd ik onderwezen met betrekking tot het Woord der gerechtigheid. Ik werd ertoe geleid om de zaken die mij vroeger waren bijgebracht te verwerpen. Ik ging naar de Abbey Chapel in Abingdon, en hoorde die man Gods, Mr. Tiptaft. Toen ging het met mij als met de vrouw in Samaría, want ik mocht zeggen, "Kom, zie de man die mij alle dingen heeft verteld die ik in mijn leven gedaan heb."

10. HET EINDE VAN EEN TIJDPERK

Vaak zijn de laatste hoofdstukken van een boek interessanter en spannender dan de vorige hoofdstukken. Helaas kan dit niet gezegd worden van de geschiedenis van de *Gospel Standard*. Waarom niet? Om drie bijzondere redenen:

1. De geschiedenis van de *Gospel Standard* die John Gadsby zelf geschreven heeft (van maand tot maand verschenen) eindigde in het jaar 1871.
2. *The Seceders (De Afgescheidenen)* door J.H. Philpot gaat uitgebreid in op de zaken die erbij betrokken zijn, maar eindigde met de dood van J.C. Philpot in 1869.
3. De rijkdom aan informatie die tijdens het jubileum voorhanden was, gaat begrijpelijkerwijs niet verder dan het jaar 1885.

Tot nu toe zijn dit de bronnen geweest waaruit wij de meeste informatie hebben geput. Nu is het alsof wij moeten kijken of er in de velden wat te vinden is, terwijl de oogst al achter de rug is. Latere jaargangen van de *Gospel Standard* geven nooit meer de geschiedenissen, de herinneringen en de bijzonderheden weer zoals John Gadsby dat deed.

Hoe dan ook, na het ontslag van Mr. Dennet in 1890 komen we bij twee korte redacteurs, Alfred Coughtrey en Enoch Feazey. Droevig genoeg was Mr. Coughtrey alleen in staat om een hoofdartikel als hoofdredacteur te schrijven toen hij zijn functie in 1891 aanvaardde. Daarna was hij door een ziekte niet meer in staat om zijn werk te doen tot juni (zijn plaats werd ondertussen opnieuw ingenomen door Mr. Dennett). In dat artikel heeft hij gezegd:

De goedkeuring van de Heilige en het voelen van Zijn gedurige ondersteuning door genade, zijn onmisbaar. Zij zullen beide mijn wacht en sterkte zijn. Ik voel me gedrongen om te zeggen dat ik voor de vrede ben. Maar men moet begrijpen dat de vrede niet voor elke prijs mag worden gezocht. De zuivere waarheid van God is met al haar takken de enige grondslag van een blijvende vereniging en een goed gevolg.

Er schijnt nu een grotere nood te zijn dan ooit om eenheid te krijgen bij alle soorten van ware liefhebbers van de waarheid.

Want een goed gefundeerde eenheid is onze kracht. Er is geen twijfel aan dat we leven in vreselijke dagen. Dwalingen in elke soort en maat zwerven door het land. Voor iedereen is er wel een dwaling die past bij zijn voorkeur. Nu de tijden tot een voleinding dreigen te komen, worden de dagen almaar duisterder. De oude vijand – de aartsvijand van Christus en Zijn kerk – heft vandaag zijn hoofd op zoals hij nog nooit eerder heeft gedaan sinds de dagen van vóór de Reformatie. De diabolisten, zoals Bunyan het zegt, verbergen zich niet langer in holen, om te wachten totdat de vensters zijn gesloten eer zij naar buiten komen. Nee, zij wandelen langs de straten bij helder daglicht. De antichrist vervult het land. Alle soorten van belijdende mensen, welke namen ze ook mogen dragen, komen tevoorschijn om zich te verenigen in een groot leger tegen het zuivere Evangelie van God, en tegen de ware kerk van God. Broeders, de tijd is kort. De ernstige toestand van de zaken, zowel in ons land als in het buitenland, zorgt ervoor dat deze korte tijd zeer belangrijk is.

Daarna vervulde hij zijn functie opnieuw tot 1898, toen ontslag moest nemen vanwege gezondheidsredenen en zwakheid. Hij was predikant van de Chaucer Street Chapel in Nottingham. Een lange tijd voor zijn dood moest hij echter zijn ambtswerk neerleggen, ook vanwege gezondheidsredenen en zwakheid. Het lijkt erop dat zijn opvolger een beetje kritisch op hem geweest is, omdat hij in zijn eerste hoofdartikel aangaf dat Mr. Coughtrey “wel wat meer originele gegevens had mogen aandragen.” Toch was het wel duidelijk deze man zowel gaven als genade had, want zijn opvolger merkte desondanks op:

Hij legde voor ons de grote waarheden van het eeuwige Evangelie uit met zo’n vastberadenheid, vrijmoedigheid en in zo’n duidelijke taal. Dit waren gegronde waarheden, die uit de vurigheid van zijn hart kwamen. Zij droegen gezag en kracht met zich mee. Veel van onze lezers hebben deze stukken gelezen met warme gevoelens. Die artikelen waren als dauw, een goede reuk en zalf voor hun zielen. Bij hem was er geen hinken op twee gedachten; geen vermenging van de werken van het schepsel met de genadige werkingen van de Heilige Geest in de harten van arme zondaren; geen poging om de vrije wil van de mens te vermengen met de vrije genade Gods; geen spreken met zachte woorden. De

ruwe kantjes van Gods onfeilbaar Woord werden er niet af gepolijst.

De enige keer dat de *Gospel Standard* ooit een foto heeft opgenomen was in de periode toen Mr. Coughtrey redacteur was. Dit was in december 1893. Op de voorpagina stond een foto van John Gadsby in zijn ouderdom. Mr. Gadsby was op 12 oktober 1893 vredig ingeslapen. Hij is bijna 85 jaar oud geworden. Dit was het einde van een tijdperk in de geschiedenis van het blad. Een groot deel van dat nummer werd gewijd aan zijn leven en werk. Nadat de tijd verstreken was, waren oude tegenstellingen en persoonlijke verschillen vergeten. De ijver die de oprichter van het tijdschrift bijna zestig jaar geleden bezat en de vriendelijkheid die hij sinds die tijd betoond heeft, werden herdacht. Mr. Coughtrey zei toen hij de dood van Gadsby bekend maakte:

De godsdienst van onze dierbare vriend was er een die ‘tot het einde toe standvastig is.’ Hij was niet wispelturig. U zult hem in zijn geschriften niet van het ene standpunt naar het andere standpunt zien springen. Voor hem waren de oude beproefde paden en dezelfde waarheden die vastgehouden en gepredikt werden door zijn lieve vader zijn hele leven lang tot het einde toe dierbaar. ...

De kerk van God heeft een van haar oudste pilaren verloren, een van haar beste steunpilaren. Alleen zijn bijdragen die hij aan de gemeenten geleverd heeft in verband met de *G.S.* zouden al zo’n groot bedrag uitmaken waar slechts weinig mensen een voorstelling van hebben. Om maar niets te zeggen over zijn vrijgevigheid jegens Gods arme kinderen waarvan hij op verschillende manieren uiting gaf. Van die vrijgevigheid weet werkelijk niemand iets af. ...

Wat Juda zei tegen Jozef, namelijk dat hij borg stond voor het leven van de jongste zoon kan heel goed toegepast worden op onze overleden vriend en zijn dierbare *Gospel Standard*. De levens en het welvaren van die beiden waren zo wonderlijk verenigd dat het leven van het ene werkelijk borg leek te staan voor het leven van de ander. Hij betoonde zelfs tot het laatste toe dezelfde ijver en liefde voor het welzijn van dit tijdschrift.

Kort na zijn dood maakte de *Gospel Standard* bekend dat “The Gadsby Memorial Christmas Fund” (“Het kerstfonds ter

herinnering aan John Gadsby”) was opgericht. Dit was een herinnering aan de naam van John Gadsby én de naam van zijn vader. De bedoeling van deze stichting was om aan het einde van ieder jaar geld te sturen naar de mensen in nood. John Gadsby vond het altijd een waar genoegen om dat persoonlijk te doen. Na zijn dood vond men dat dit om de zoveel tijd moest gebeuren. Het “Gadsby fonds” is tot op deze dag nog steeds zeer nuttig. Na het ontslag van Mr. Coughtrey werd de ‘onbereikbare’ Enoch Feazey van Lemington in the Midlands de aangestelde redacteur. Hij begon in januari 1899. Wij duiden hem als ‘de onbereikbare Mr. Feazey’ omdat het onmogelijk leek om veel gegevens over hem te verzamelen. Het moge duidelijk zijn dat hij een godzalig en zeer geliefd man was. Er zijn wel gedrukte preken van hem verschenen, brieven die hij schreef en ook verhalen over de hulp die onder zijn bediening verkregen was. Over zijn leven is echter vrijwel niets bekend.

Toen John Gadsby was gestorven heeft hij dit geschreven:

Wij hebben nu geen Mr. Gadsby meer aan het roer van ons kleine scheepje, de *G.S.*, staan. Het vaart nog steeds op de oceaan van de tijd. Soms zeilt het in ruw weer en in diepe wateren, tegen weer en wind in. Maar Hij Die ons nu bijna zestig jaar genadig heeft bijgestaan en het scheepje drijvend heeft gehouden ten goede voor Zijn volk, Die zal, naar dat wij ootmoedig vertrouwen, de Gospel Standard ook nu niet verlaten.

Al snel werd de last van de verantwoordelijkheid op de schouders van Mr. Feazey gelegd. Toen hij met het werk begon, zei hij:

Zo is er na veel zorg en gedachtewisselingen en na een lange discussie over de belangrijke zaak van opvolging, werd op de oktobervergadering van het Bestuur door de meeste vrienden die toen aanwezig waren besloten dat wij gekozen waren om dit werk te doen. Dit heeft ons heel erg verbaasd, omdat wij dachten dat er onder ons wel anderen zouden zijn die meer geschikt waren voor dit werk. Hun beoordelingsvermogen met betrekking tot Goddelijke zaken gaat die van ons ver te boven. Maar omdat wij door de vrienden die de vergadering leidden verzekerd werden dat de meeste aanwezigen dachten dat wij voor dit werk

geschikt waren. Omdat we door een grote meerderheid tot het redacteurschap gekozen werden, hebben we de benoeming aanvaard. Dit ging echter gepaard met veel *vreze en beven* omdat we wel wisten hoe onkundig, zwak en onbekwaam we zijn om zulk belangrijk werk te doen. Nadat het resultaat van de vergadering aan ons werd bekendgemaakt door de voorzitter, zonken we in onze geest meters diep, en vanbinnen zeiden we in de tegenwoordigheid van de Heere: 'Heere, wij hebben wijsheid en verstand van Boven nodig,' We voelen dat het voor ons vrijwel onmogelijk is om met zo'n groot werk te beginnen als de Heere, ja, de Geest deze hemelse gunsten ons niet zou schenken. Daarom ziet ons hart op naar de Heere, of Hij Zijn milde zegen over onze zielen zou willen schenken in deze arbeid, die voor ons zo veel is.

Het is interessant om te vermelden dat de kosten voor de Gospel Standard nog steeds slechts 2s. 6d. (12,5 p) per jaar was, inclusief de verzendkosten.

De nieuwe redacteur werd getuige van het sterven van koningin Victoria, de opvolging van Edward VII, zijn ziekte en het uitstel van zijn kroning – zaken waar hij in het blad kort op in gegaan is.

Maar op 11 mei 1905 overleed Mr. Feazey heel plotseling. Tot op het laatste ogenblik was dit het werk naar zijn hart. Enigszins verward zei hij toen hij stierf nog dat de drukproeven die hij had gecorrigeerd dezelfde morgen moesten worden teruggezonden naar de drukker. De avond ervoor was hij zwak en vermoeid naar bed gegaan na twee dagen gewerkt te hebben aan de *Gospel Standard*. (Niemand anders dan een redacteur kan iets weten van zulke onafgebroken werkzaamheden.) Zo kwam er met de dood van Enoch Feazey een einde aan bijna dertig jaar van korte redacteurschappen. Het was een moeilijke periode geweest; satan had vele pogingen gedaan om het blad te overheersen en de waarheid aan te randen. De volgende zestig jaren waren er slechts twee redacteurs.

Er kan nog iets wonderlijks worden gezegd over deze beproevende periode met al haar veranderingen. In heel die periode werd de waarheid zoals die in Jezus is, niet verlaten en de hoge kwaliteit van het blad werd in meerdere of mindere mate standvastig gehandhaafd.

Veel jaren later kon J.K. Popham het volgende schrijven over degenen die tijdens deze moeilijke periode redacteur waren:

Alle redacteurs hadden in zekere mate het volgende kunnen zeggen tegen degenen die het blad lazen: 'Hetgeen gij ook geleerd en ontvangen en gehoord en in mij gezien hebt, doet dat; en de God des vredes zal met u zijn' Filippenzen 4:9.

11. EEN LANG EN LOFWAARDIG

REDACTEURSCHAP

In 1905, na de dood van Mr. Feazey, leek het erop dat Edwin Picknell van Redhill redacteur zou worden. Toch viel de keus op James Kidwell Popham, predikant van de Galeed Chapel, Brighton.

Bijzonder was de uitgave van de vele mooie Christus-verheerlijkende preken van deze redacteur. Een aantal jaren geleden zijn er vier boeken met preken van hem uitgegeven.⁶ Ook werd er een nieuwe rubriek geïntroduceerd: de vele citaten van de godzalige puriteinen en Schotse godgeleerden. Mr. Popham had een grote liefde voor “de lieflijke geur van Christus” van oude Schotse predikers en degenen die nog leefden. Ook hield hij ervan om stukjes van James Bourne en van Joseph Hatton, een van zijn eigen voorgangers, te plaatsen.

In 1906, maakte een zekere Mr. Thomas Mallett van Geelong, Australië, de som van £25 over aan de redacteur van de *Gospel Standard* voor de verspreiding van het blad in Australië. Dit leidde op zijn beurt tot de stichting van een Free Distribution Fund (Gratis Distributie Fonds), zodat gratis exemplaren niet alleen naar Australië konden worden verzonden, maar ook naar arme personen die ergens anders woonden. Een oproep om meer geld te geven voor dit prijzenswaardig initiatief werd geplaatst onder de titel “Zaai uw zaad.”

Mr. Beedel, predikant van de Particular Baptist Chapel van Castlereagh Street in Sydney, gaf een verslag van het goede werk dat op deze manier in Australië gedaan kon worden:

Alleen al vorige week, toen ik in het Northwood Asylum (gesticht van Northwood) was, waren meer dan 1.200 mensen aanwezig. Er kwam er een binnen met een *Gospel Standard* in zijn hand, en vertelde mij dat hij daardoor aan zijn staat was bekendgemaakt. Hij had het enige tijd geleden van mij ontvangen. Hij las het en een preek van Mr. Philpot die erin stond was tot grote zegen voor hem geworden. Zijn verhaal raakte mijn hart. ...

⁶ Tussen 1969 en 1975 werden vier delen met zijn preken gepubliceerd, hoewel alleen deel 4 nog in druk verkrijgbaar is (2010).

Ik wil nog een ander opmerkelijk geval vermelden. Wij waren op een dag bezig met het uitdelen van het blad onder de mensen in het George Street Asylum in Parnatta. Een windvlaag blies een exemplaar van de *Gospel Standard* het kantoor in van de jachtopziener. Hij opende het, las erin en vond daarin een preek die gehouden was in de plaats in Engeland waar hij vandaan kwam. Dit trok hem aan en hij las de preek, die zo aan hem gezegd werd dat hij nauwelijks kon wachten tot mijn volgende bezoek. Zo sterk was zijn verlangen om mij dat te vertellen. Dit gaf hem een verlangen naar meer. Wanneer ik hem weer bezoek, dan kan hij geen genoeg nemen met minder dan vier of vijf exemplaren. Hij verzekerde mij dat dit blad het beste leesmateriaal is dat hij ooit is tegengekomen. Het is duidelijk dat hij een levende ziel is. Hij wordt nu beregend als nooit tevoren.

Gedurende de jaren daarna werd het werk voortgezet in gehoorzaamheid aan de opdracht van de Heere: “Werp uw brood uit op het water,” Prediker 11:1. Zelfs in de afgelopen twaalf maanden (1985) kregen wij een brief van een gevangene uit de State Penitentiary in Pennsylvania (Staatsgevangenis in Pennsylvanië). Hij had opmerkelijk genoeg een *Gospel Standard* gelezen en nu wenste hij de preken van J.C. Philpot te kopen. Nationale gebeurtenissen gingen niet onopgemerkt voorbij. In 1910 werd in het bijzonder aandacht geschonken aan het overlijden van koning Edward VII.

Spoedig daarna werd melding gemaakt van de dood van de twee voorgaande redacteurs van de *Gospel Standard*. Op 16 juni 1911 was Alfred Coughtrey op 85-jarige leeftijd overleden. Bijna direct nadat hij de last van het redacteurschap voor het blad had afgelegd, was hij niet meer in staat om te preken. Daarom hadden zijn tong en pen elf jaar of langer gezweven.

Grey Hazlerigg stierf op 4 oktober 1912, op de vergevorderde leeftijd van 94 jaar. Het was nu al meer dan dertig jaar geleden sinds dat hij redacteur was geweest. Mr. Popham gaf uiting aan de hoge achting die hij voor Mr. Hazlerigg heeft gehad. Hij zegt:

Het schijnt ons toe dat zelfs een aartsengel niet dienstbaar kan worden gesteld in een werk dat zo eervol, zo God verheerlijkend en zo heilzaam als een mens die verkoren is om een waar dienaar van het Evangelie te zijn. Zo'n predikant was nu wijlen Mr.

Hazlerigg. Voor hoeveel mensen hij zo'n dienaar is geweest, is alleen bij God bekend, Die hem zond en verkoos. En dat opdat uit zijn mond velen het woord van het Evangelie zouden horen en geloven. Voor hen geldt: 'Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen die het goede boodschap, die den vrede doet horen; desgenen die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen; desgenen die tot Sion zegt: Uw God is Koning' Jesaja 52:7. Alleen zij op deze wijze het Woord gehoord hebben en met zo'n kracht de blijde boodschap van het goede hebben ontvangen, kunnen de gevoelens verstaan van de eerbied, liefde, en het ontzag dat het hart vervult voor de boodschapper van vrede. Ik zal wat van mijn eigen ervaring zeggen. Het was mij een genoegen en voorrecht om deze boodschapper van de Heere eenmaal zo te mogen horen. Hoewel het nu al vele jaren is geleden, blijft toch de herinnering eraan vers, warm en aangenaam nu ik dit schrijf. Het was tijdens de jaarlijkse bijeenkomst in Edenbridge. Zijn tekst was Matth. 6:9: 'Onze Vader, Die in de hemelen zijt, enzovoort.' Het woord was krachtig, indringend, verzekerd en vertroostend. Toen ik de kerk binnenkwam, was mijn gemoedstoestand vol vrees van bestraft te worden. Maar genade werkte door deze dienstknecht van de Heere. Deze preek werd gebruikt om een wonderbaarlijke verandering teweeg te brengen. Hoeveel mensen die nu al in de hemel zijn of die nu nog strijdend en strompelend voortgaan op de weg daar naartoe, kunnen een dergelijk getuigenis, of wellicht een duidelijker en krachtiger getuigenis geven van het heerlijke verlossingswerk dat door middel van de bediening van onze overleden vriend gewerkt is? Als wij op deze wijze een preek mogen beluisteren, dan is dat beter dan wanneer wij slechts 'goed konden luisteren'. Dergelijk luisteren is helaas zo algemeen. Het draagt geen vrucht in de luisteraar en geeft geen vertroosting aan de ware dienaar.

Naast zijn prediking werkte Mr. Hazlerigg ook met zijn pen. Enkele jaren van de jaren '70 was hij redacteur van dit blad. Veel artikelen vloeiden van zijn pen. De verhandeling over het Hooglied van Salomo is misschien het meest nuttig geweest. Ten minste, als wij moeten oordelen naar wat men vaak gezegd heeft. Het kan een predikant geschonken worden om een of twee zeer bijzondere preken te houden. Ook als hij geroepen wordt om zijn pen in de dienst van Christus te gebruiken, kan hij een of twee stukken

schrijven die een bijzondere en blijvende nuttigheid hebben. Vele jaren geleden hield Mr. Hazlerigg een preek die hij ook uitgegeven heeft. Die preek ging over het drinken van de drinkbeker die God aan Zijn kinderen te drinken geeft. Uit hetgeen hij ons een jaar of twee na de publicatie ervan meegedeeld heeft, mogen we opmaken dat hij die toen beschouwde als *de* preek die tot nut zou kunnen zijn. ...

Hij had de grote eer om tot de getrouwen gerekend te worden en tot het werk van de bediening geleid te worden. God stelde hem in staat die met vrucht uit te oefenen. De armen van deze wereld, die rijk waren in het geloof, hadden grote achting voor hem. Hij stamde af van een oud en eerbiedwaardig geslacht, maar de achting van die armen was een heerlijkere kroon dan de eer die hem vanwege zijn oude geslacht toekwam

Gedurende de eerste jaren had Mr. Popham stukken geschreven ter verdediging van de geloofsartikelen van de Gospel Standard. Deze artikelen zijn verbonden aan het tijdschrift, de verenigingen en de kerken. Tijdens de latere periode als redacteur voelde hij zich gedrongen om dat weer te doen en zette het originele artikel in het blad. William Wileman (1848 – 1944) was zowel verbonden aan het tijdschrift als aan het Comité. Dit was in de jaren '70, waarin enkele nieuwe artikelen toegevoegd werden. Mr. Wileman viel niet alleen deze artikelen aan, maar liet ook goed doorschemeren dat de motieven van de opstellers niet zuiver waren.

In zijn uitleg van de artikelen gaf Mr. Popham ruitelijk toe dat de bewoording van die artikelen wel verbeterd konden worden. Toch verdedigde hij de stelling dat de opstellers godzalige mensen waren, die groot belang stelden in de waarheid. Deze “toegevoegde artikelen” verschenen in de tijd waarin de rondreis van Moody-Sankey plaatsvond in Engeland.

William Wileman's publicatie van wat in 1877 plaats vond, legt weinig gewicht in de schaal als geschiedkundig bewijs, want:

1. Waarom wachtte hij meer dan veertig jaar voordat hij het publiceerde?
 2. Waarom wachtte hij totdat al de andere negen mensen die aanwezig waren tijdens die gebeurtenissen, waren overleden, waardoor zijn verhaal niet kon worden bevestigd met getuigen?
- Bovendien:

3. Hij schreef als een oud man, vele jaren na die gebeurtenissen. Ten slotte:
4. Zijn artikel verscheen in de hitte van de strijd.

Het blad *Christian's Pathway* bestreed de *Gospel Standard* in ontelbare nummers. Deze aanval op de artikelen over het geloof en de wijze waarop die werden geschreven moeten in dit verband gezien worden.

Wanneer wij deze dingen overwegen, dan legt hetgeen Mr. Wileman schreef weinig gewicht in de schaal. In het pamflet *Workman en Warrior (Arbeider en Strijder)*, een korte bijdrage over het leven en werk van William Wileman, geschreven door zijn zoon in 1944, suggereert de auteur op blz. 7 en 8 ten stelligste dat zijn vader de leer van de persoonlijke verlossing niet werkelijk geloofde. Daarom is het geen wonder dat hij niet zo sterk sympathiseerde met de *Gospel Standard* en de geloofsartikelen. In 1928 werd het herziene Gebedenboek verworpen door het Parlement. Hoewel Mr. Popham een trouw non-conformist was, betekende dit niet dat hij onverschillig stond tegenover de nationale kerk. In de *Gospel Standard* schreef hij tegen nieuwe maatregelen die de wettelijke instelling van de kerk van Engeland zouden verzwakken. Hij was verheugd toen de maatregelen werden verworpen.

In 1932 werd het jubileum van J.K. Popham zelf gehouden in de Galeed Chapel in Brighton. Deze preken werden gedrukt in de *Gospel Standard*. In die tijd waren de liefde en hoogachting voor hem duidelijk te merken in de kerken. Een stuk waarin Mr. Popham blijkt geeft van zijn waardering werd ook uitgegeven. Tijdens zijn laatste jaar als redacteur was de "Beweging tot de eer van God" ontstaan door middel van bijdragen in de *Gospel Standard* in 1934. Er was een duidelijke oproep tot trouw aan de onderscheiden positie van onze kerken. Een positie, gescheiden van alle andere Strict Baptists die de leer van het eeuwige Zoonschap van de Heere Jezus van geen groot gewicht achtten. Predikanten, hulppredikanten, deacons⁷ en kerken werden opgeroepen om opnieuw blijk te geven van hun instemming met deze leer. Er had immers een verslapping met betrekking tot dit

⁷ Een 'deacon' is vergelijkbaar met onze ouderling.

leerstuk plaatsgevonden. Er werd een heldere leeruitspraak van ons leerstellige standpunt opgesteld en gepubliceerd door de redacteur in het januarinumnummer van 1934 van de *Gospel Standard*. Dit werd gevolgd door een oproep die in april van dat jaar was samengesteld door Mr. F. Foster, predikant in Patricroft, Lancashire. Dit werd voorzien van een inleidend woord door Mr. Popham:

Het is jarenlang mijn ernstige streven geweest om door middel van de *Gospel Standard* het wezenlijk grote verschil open te houden tussen ‘Gospel Standard kerken’ en alle andere Strict Baptists. Nu wordt mijn streven ook in de praktijk openlijk ondersteund. Hiervoor dank en prijs ik God in alle ootmoed. Hij heeft mij in staat gesteld om de smaad te verdragen. Nu komen er ook anderen om eveneens die smaad te dragen. Wij strijden niet slechts voor een kerkverband. Wij geloven dat de eer en heerlijkheid van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus en de waarheid van de altijd te aanbidden Drie-Eenheid, het Voorwerp van ware aanbidding, ons beweegt om deze stappen te nemen. Ik geloof dat het losmaken van de verbinding met andere kerkgenootschappen en het opnieuw openlijk belijden dat wij staan op de historische, Godverheerlijkende scheiding die veroorzaakt werd door de verklaring van de waarheid van het eeuwige Zoonschap van Christus door J.C. Philpot, tot eer van God en ten goede van de Kerk zal zijn. O, dat de Geest op ons moge neerdalen, ons zwakke geloof verlevendigen, en ons geven het altaar van God te bereiken om te zegevieren!

Het geheel werd een “Beweging tot de eer van God genoemd.”⁸ Maand na maand werden de namen van de ondersteunende predikanten, hulppredikanten, kerken en diakenen gepubliceerd. Op 13 juli 1934 hield men een openbare bijeenkomst in de Memorial Hall aan de Farringdon Street in Londen. Mr. Popham, die door ziekte niet in staat was aanwezig te zijn, werd als voorzitter vervangen door Mr. G.D. Clark van Guildford. Van Mr. J.K. Popham werd een uitgebreide verklaring voorgelezen. Daarin zette hij de positie van de *Gospel Standard* duidelijk uiteen. Namelijk het standpunt dat ingenomen werd door J.C. Philpot in de

⁸ Hoewel dit een geschiedenis is van het blad (en niet van de kerken), vonden we het raadzaam om enige melding te maken van “Beweging tot de eer van God” waar zoveel ruimte in de *Gospel Standard* aan werd gewijd.

jaren '60 van die eeuw, alsook de oorzaak van de scheiding van de kerken die verbonden zijn met het blad en tenslotte de voortdurende noodzaak van die scheiding. Hij concludeerde:

Moge het ons door het geloof en het gebed gegeven worden te zoeken naar de dingen die vrede geven in onze ziel en vrede met elkaar. Dat wij genade mogen krijgen om ijverig te zijn zodat wij door de Heere in vrede mogen worden bevonden, vasthoudend aan het getrouwe Woord. Dat wij dan zo als een arme, kleine organisatie mogen leven tot eer van de genade die ons geroepen heeft uit een organisatie die openlijk de Heere Jezus in Zijn hoogste titel, eer en heerlijkheid, ja, de onuitsprekelijke heerlijkheid van de Eenheid in de Drieheid durven afkeuren.

Mr. J.C. Fookes, predikant in de Bethel Chapel, Luton, volgde met een toespraak. Aan het einde van die toespraak las hij een voorstel voor waarin verklaard werd dat onze kerken zich voortaan als één lichaam zullen afscheiden van alle andere Strict Baptists. Onder welke namen zij ook bekend mogen staan. Het voorstel werd gesteund door Mr. J. Harwood, predikant in Godmanchester, Huntingtongshire., die vanuit zijn eigen bevinding sprak over de noodzaak van een voortdurende scheiding.

Mr. F. Foster, van Patricroft (de oprichter van de "Beweging tot de eer van God") sprak daarna de gemeente toe, gevolgd door Mr. John Kemp, predikant van de Ebenezer Chapel in Luton, en Mr. F.H. Wright, predikant van de Hope Chapel in Rochdale. Toen spraken er drie Bestuursleden na elkaar: Mr. J.H. Gosden, predikant in Maidstone, Mr. H.E. Carr, predikant in Chippenham, en Mr. Walter Croft, predikant van de West Street Chapel, Croydon. Nadat het voorstel ter stemming aan de vergadering was voorgelegd, waren er 407 stemmen voor en 28 tegen. Het voorstel luidde:

Wij besluiten en verklaren heden plechtig dat wij, door de genadige kracht van God, naar de wijze als hierboven is aangegeven, samen zullen komen. Wij zullen ten alle tijde verlangen om eenieder lief te hebben die onze Heere Jezus Christus in oprechtheid liefheeft. Toch zullen wij verdergaan als een organisatie die de laatste zeventig jaar heeft bekendgestaan als de 'Gospel Standard kerken'. Deze organisatie zal

afgescheiden staan van alle andere kerken van de Strict Baptists, onder welke naam die ook bekend mogen staan.

In het volgende jaar 1935 bestond de *Gospel Standard* honderd jaar. Omdat Mr. Popham in dat jaar de leeftijd van 88 jaar bereikte, voelde hij zich genoodzaakt om zijn werk als redacteur neer te leggen. Dertig jaren lang mocht deze begenadigde getuige voor de waarheid die in Jezus is, zijn werk doen. Wat een onvruchtbare tijd bleek de periode tussen de twee wereldoorlogen te zijn geweest! De waarheid werd ontkend, men viel af en nam overal afscheid van de kerk. De gemeenten werden steeds kleiner en kerk en kapel werden over het algemeen door steeds minder mensen bezocht. Maar in die hele periode handhaafde de *Gospel Standard* getuigenis dat niet afgeweken was van de leer van vrije genade, gewoonlijk Calvinisme genoemd, en de noodzakelijkheid van een levende, persoonlijke bevinding van de waarheid.

12. HET HONDERDJARIG

BESTAAN IN 1935

Het honderdjarig bestaan van de *Gospel Standard* werd herdacht op woensdag 28 augustus 1835. Dit vond opnieuw plaats in de Memorial Hall in Farringdon, Londen.

Een groot verschil tussen het vijftigjarig jubileum en de herdenking aan het honderdjarig bestaan was dat John Gadsby niet aanwezig was bij de laatste! Mede daardoor zijn de ontelbare gedetailleerde gegevens niet bewaard gebleven.

In de morgen werd er om 11 uur een bijeenkomst gehouden voor gebed en dankzegging. Mr. J.H. Gosden was de voorzitter. De dag begon met gezang 1 (“Grote God! Hoe oneindig zijt Gij!”) op de wijs van *St. Flavian*. Haggai 1 en 2: 1-5 werd gelezen. De oude predikant van Lakenheath, Mr. W.S. Cooper, bad en gezang 882 (“Het Gebed was bestemd om zaken mee te delen”) werd gezongen op de wijs van *Ernan*.

Mr. C.H. Frost, predikant in Chelsea bad daarna en de voorzitter las Psalm 85. Mr. S.T. Burton van Coventry deed een gebed.

Tot verdriet van de vergadering leed Mr. J.K. Popham aan keelontsteking en kon hij tijdens de avonddienst hoogstwaarschijnlijk niet aanwezig zijn. Er volgde een korte toespraak en gebed door Mr. J.H. Gosden, waarin hij sprak over drie punten: belijdenis, smeekbeden en dankerkentenis.

Mr. H.E. Carr, predikant in Chippenham bad, gevolgd door Mr. H. Patterson, predikant in West Norwood, Londen. Gezang 720 (“Eindeloze zegeningen van het Lam”) werd gezongen op de wijs van *Festus*. Mr. Walter Croft, predikant aan de West Street in Croydon, besloot met gebed. Gedurende de dag werd het zingen begeleid door Mr. A.W. Light, de welbekende prediker, leraar en auteur, die voorzitter was geweest van het Gezamenlijk Bestuur van het Melodieënboek (Companion Tune Book Committee).

Om half drie 's middags was de hal bijna gevuld. Er waren ongeveer 1000 mensen aanwezig. Geheel onverwacht verscheen Mr. J.K. Popham alsnog op het spreekgestoelte, hoewel hij niet in staat was om één woord te spreken. De vergadering was ontroerd vanwege de moeite die hij had moeten doen. Hij reisde op

zevenentachtigjarige leeftijd van Brighton naar Londen. En dat terwijl hij ziek was. Mr. Gosden verwees hiernaar als een “zeer vriendschappelijk teken van zijn onophoudelijke, warme belangstelling in ons blad.”

Op de volgende dag schreef Mr. J.K. Popham in een brief:

Niemand twijfelt eraan dat ons kleine kerkverband (ik gebruik die term niet rechtsgeldig) geestelijk in een zeer lage staat verkeert. Maar uit de grote bijeenkomsten van gisteren mogen enkele dingen echt wel afgeleid worden:

a. Dat er nog steeds een Godzalig overblijfsel onder ons mag zijn. Daarvoor zijn wij aan Hem alleen dankbaarheid verschuldigd, Die dat door Zijn genadige kracht onder ons heeft bewaard. Er zijn zeven duizend mensen in een land die God belijden zij zijn al het hunne aan Hem verschuldigd (Exodus 20:23). Het mag dan weinig en verachtelijk lijken, maar Hij Zelf erkende hen (1 Koningen 19:10-18; Romeinen 11:4, 5). Hoewel het lijkt dat wij niet opgemerkt worden, dan is het toch waar dat wanneer de Heere in ons midden is en ons bewaart voor valse en onwetende godsdienst, dwalingen in onze godsdienst, naamgodsdienst en kwade praktijken, wij veel hebben om dankbaar voor te zijn.

b. de stemming van de bijeenkomst die ik zelf kon bijwonen, was voelbaar. Het was een geestelijke stemming. Als ik voor mijzelf mag spreken, dan kan ik zeggen dat het bijzonder bemoedigend was. ik wens dat hieruit het goede mag groeien en vruchten mag dragen tot lof en eer van God.

De middagbijeenkomst begon met het zingen van gezang 362 (“Hoe verblijd en gezegend was ik!” op de toon van *Ascalon*. De voorzitter, Mr. G.D. Clark van Guildford las Jesaja 62 en Matthéüs 5:1-20. Daarna bad Mr. J.C. Fookes, predikant van de Bethel Chapel in Luton. Mr. Clark gaf daarna een overzicht van de geschiedenis van de *Gospel Standard*. Naast andere dingen zei hij nog het volgende:

Ik vraag u met betrekking tot de *Gospel Standard*: Is het niet uniek dat het nooit vatbaar is geworden voor moderne beginselen? De invloed van de pers, het onderwijs in vele scholen en de trend van de algemene opvoeding is tegen deze fundamentele waarheden die wij zo dierbaar achten. Ons blad blijft deze waarheden handhaven en probeert ze voort te zetten.

De *Gospel Standard* is samen met haar opeenvolgende redacteurs getrouw en oprecht gebleven bij deze eerste grondbeginsels. Mogen deze grondbeginsels niet als volgt worden samengevat: Dat in de *Gospel Standard* van maand tot maand de leer van vrije en soevereine genade verkondigt, die geopenbaard is in de heilige Schrift? Tevens dringt zij erop aan dat een bevindelijke kennis daarvan door het onderwijs van de Heilige Geest noodzakelijk is tot onze zaligheid. Vandaag is haar boodschap nog steeds dezelfde. Wij geloven dat de zegen van God op een zeer opmerkelijke wijze heeft gerust op dit blad. Niet alleen in ons vaderland, maar ook in onze kolonies en andere landen. Naarmate de jaren voorbijgevoegen zijn, hebben wij van tijd tot tijd bewijzen gehad die ons ervan overtuigden dat velen van des Heeren volk zijn overtuigd geweest van hun zonden, vermaand, geleerd, ondderwezen en bevestigd door middel van het lezen van dit blad. Sommigen leefden in verafgelegen plaatsen. Zij waren buitengesloten van de openbare godsdienstbijeenkomsten. Maar zij hebben getuigd van de geestelijke hulp en bijstand die zij ontvingen door deze genademiddelen. Er wordt nu weleens tegen ons gezegd dat wij ouderwets en niet meer van deze tijd zijn. Wij gaan niet met de tijd mee. Wij zullen dan wel niet snel genoeg lopen. Hoeveel in ons sociale leven wordt er niet opgeofferd aan deze god van de snelheid! Of het nu in de lucht, op het land of op de zee is, mensen gaan nooit snel genoeg. Velen haasten zich naar hun eigen ondergang. Het menselijk leven wordt door velen van weinig waarde geacht in dit onverzadigbare streven naar de steeds maar groter wordende snelheid. Ja, de wereld haast zich, maar vergeet niet dat zij zich haast naar haar ondergang. Broeders, te midden van al deze haast en verwarring van moderne standpunten en dit moderne streven, blijven Gods eeuwigdurende waarheden, net als Hijzelf, voor altijd en onveranderlijk dezelfde: 'De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan' Lukas 21:33. Moge de toekomst van de *Gospel Standard* altijd gekenmerkt worden door een nauwgezet en standvastig aankleven aan de waarheid zoals die in Jezus Christus is.

Mr. J.H. Gosden, redacteur van de *Gospel Standard*, benadrukte in een opmerkelijke toespraak gebaseerd op Psalm 133 dat de basis van werkelijke eenheid de waarheid van God is. Hij sprak in het bijzonder over de Drie-eenheid en legde de nadruk op

het eeuwige Wezen van God, het werk van de Heilige Geest in de wedergeboorte en de Persoon van Christus als de eeuwige Zoon van God. Hier sprak hij op dezelfde wijze als de sprekers op het jubileum vijftig jaar geleden: “Dit is geen eenheid van slechts opinies. Het is ook niet persé de algehele eenheid van standpunten. Nee, het is een eenheid ín en óp het fundament van de waarheid van God.”

Gezang 372 (“Heerlijke dingen worden van U gesproken”) werd gezongen op de wijs van *Austria*. Mr. John Kemp, predikant aan de Ebenezer Chapel in Luton, hield een toespraak. Hij zei:

Ik geloof dat dit het grote geheim van de vruchtbaarheid van de *Gospel Standard* gedurende deze honderd jaar is geweest: dat het God Zelf heeft behaagd het blad te zenden. Hij heeft het gehandhaafd tot op deze dag. En zo werd het in de tweede plaats niet alleen door God gezonden, maar het is ook in zijn Schriftuurlijke karakter gehandhaafd geweest, zoals wij deze middag hebben kunnen horen. Zoals u weet, zijn er tijden geweest waarin het nodig was dat bepaalde waarheden extra werden benadrukt. Naar mijn weten is er geen waarheid van het Evangelie geweest waarvan geen getrouw getuigenis en handhaving in het blad is gegeven.

En verder:

Ik heb tijdens bezoeken aan enkelen van des Heeren arme en beproefde volk vaak gezien dat hun bibliotheek in de eerste plaats bestond uit de Bijbel, dan Gadsby's Gezangenboek, en mogelijk nog een oude jaargang of een recent nummer van de *Gospel Standard*. Sommige mensen wijzen spottend naar zulke dingen. Ik heb zelfs wel eens gehoord dat sommigen zeiden dat de mensen de *Standard* en het Gezangenboek op gelijke hoogte plaatsten met hun Bijbel. Mijn vrienden, geen mens die genade kent, doet dat. Dat is het niet. Maar het is omdat de *Gospel Standard* hooggeacht wordt vanwege het profijt voor hun zielen en de hulp, bemoediging en kracht die zij krijgen met betrekking tot hun dagelijkse leven en weg van beproeving. Het is een nuttig blad geweest (en dat is het nog steeds) op grond van haar Schriftuurlijke en bevindelijke karakter.

Mr. H.F. Wright, predikant van de Hope Chapel in Rochdale (waar John Kershaw vroeger preekte), was de volgende die de vergadering toesprak. (Mr. Wright stierf ruim een jaar later op de relatief jonge leeftijd van 51 jaar.) Hij gaf drie redenen ter verklaring van “het succes van het blad, onder de Geest van God”:

1. Er is altijd nadruk gelegd op Gods majesteit.
2. Er is altijd nadruk gelegd op de inspiratie van de Heilige Schrift.
3. Er is altijd nadruk gelegd op de genadige bevinding.

Gezang 667 (“Onsterfelijke eerbewijzen rusten op Jezus’ hoofd”) werd gezongen op de wijs van *Toulon*, waarna de voorzitter eindigde met de zegenbede.

De avonddienst begon om zes uur. Er waren tussen de 1.200 en 1.500 mensen aanwezig. De gezangen tijdens deze diensten waren: 1139 (O God, onze Hulp in vroeger tijden”) – wijze *Ann*;
318 (“God van eeuwige liefde”) – wijze *Rhodes*;
730 (“Mogen allen de macht van Jezus’ Naam toejuichen”) – wijze *Miles Lane*.

De Schriftlezing was Filippenzen 3. Mr. J.H. Gosden preekte over Kolossenzen 1:28: ‘Denwelken wij verkondigen, vermanende een iegelijk mens en lerende een iegelijk mens in alle wijsheid, opdat wij zouden een iegelijk mens volmaakt stellen in Christus Jezus.’ Hij sprak in het bijzonder over Christus in Zijn Persoon en zei: “Wij prediken Hem omdat wij Hem naar onze kleine mate kennen. En wat doet die kennis van Hem met ons? Wel, deze kennis maakt dat u Hem liefhebt. U kunt Immanuël niet kennen zonder Hem lief te hebben. Is dat een toetssteen van de ware godsdienst? Ik geloof dat de Heilige Schrift het zo leert. Mr. Gosden sprak vervolgens over Christus in Zijn dood, Zijn opstanding, Zijn priesterambt, Zijn gerechtigheid en Christus als de Koning van Sion. Hij besloot de preek als volgt:

Als Hij u een hart geeft om Hem te kennen, dan zal Hij ook op Zijn Eigen tijd uw hart vullen met de kennis van Hem. Hij zal opnieuw komen. Ik zou u willen waarschuwen, mijn vrienden. Meen niet dat u Hem kunt ontkomen omdat u Hem niet kent. Ook al zou u Hem niet willen leren kennen, dan toch kent Hij u. U zult met Hem te doen hebben. ‘Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal

oordelen door een Man Dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij Hem uit de doden opgewekt heeft' Handelingen 17:31.

Hij zal komen met ogen als een vlam vuurs en van deze Zijn vijanden zal Hij zeggen, 'Breng hen hier en sla ze voor mijn voeten dood.' Zij zullen roepen tot de steenrotsen en de bergen: 'Valt op ons en bedekt ons,' maar zij kunnen niet worden bedekt. Sommigen zijn hier aanwezig die, hoewel zij zich werkelijk onwaardig voelen en vaak vol vrees zijn, Hem toch willen leren kennen. Zij zouden liever alles verliezen dan hun hoop op Hem. Bij tijden zeggen zij met de apostel dat zij alle dingen schade en drek kunnen achten en alles verliezen om de uitnemendheid van de kennis van Christus, opdat zij Hem mogen gewinnen.

Later werd nog een speciaal dankwoord gegeven in de *Gospel Standard* aan de secretaris van de Gospel Standard Verenigingen, Mr. W.E. Wallis (die in 1985 nog leefde)⁹ "op wie de enorme en zware taak rustte om alles in gereedheid te brengen voor de Memorial Hall: gezangenbladen, ruimtes voor de maaltijden, luidsprekers, het tellen van de collecten en de velerlei verplichtingen die verbonden zijn aan de samenkomsten. Wij gevoelen dat het een arbeid was die uit liefde werd gedaan op de gebruikelijke aangename, bescheiden manier die hem eigen is."

Men kon een herdruk kopen van de eerste jaargang van de *Gospel Standard*, die liep van augustus tot december 1835. En dat voor de prijs van twee shillings (10p) per stuk. Mr. Gosden geeft een samenvatting van de dag:

Wij gevoelen dat het ons betaamt de Heere te danken voor Zijn liefdevolle hulp die Hij aan ons heeft geschonken en aan onze dierbare vrienden die deel hebben genomen aan het werk van deze dag. Wij voelden dat ons gebed werd verhoord en vertrouwen dat de komende dagen meer en meer mogen getuigen van de Goddelijke goedkeuring van de Heere. ... Het is ons verlangen om tijdens deze gelegenheid melding te maken van de goedertierenheid van de Heere, omdat een geest van eenheid en eendracht zo klaarblijkelijk de overhand had.

⁹ Mr. Wallis stierf op 14 juli 1986, op 91-jarige leeftijd.

13. DE LAATSTE JAREN

De redacteur die J.K. Popham opvolgde, was een man naar zijn eigen hart. Het was zijn eigen zoon in het geloof, John Hervey Gosden. Het is daarom geen wonder dat hij nauwgezet de weg volgde van zijn godzalige voorganger.

Mr. Gosden schreef nadat hij in 1935 redacteur geworden was:

Het is niet zonder huivering dat ik begin met het werk dat nu op mijn pad gekomen is door de unanieme stemming van het bestuur van het blad en het feit dat Mr. J.K. Popham zich vanwege zijn leeftijd terugtrekt. Er is van mij geen woord nodig om het jarenlange, genadige, toegewijde en zeer bekwame redacteurschap van onze geliefde vriend te prijzen, waardoor velen van Gods dierbare kinderen mochten worden geleerd, bestuurd en gezegend. Menselijke goedkeuring en afkeuring bewegen een mens alleen maar wanneer zijn oog niet op God is geslagen en als hij niet alléén Gods eer en heerlijkheid op het oog heeft. De ongestadige invloed ervan is evenredig aan de afwezigheid van Goddelijke overtuiging, kracht en ondersteuning. Als *deze* echter worden genoten, dan wordt er dankbaar en verheugd beleden: 'Door de genade van God ben ik wie ik ben.' Dit is ongetwijfeld de hartgrondige taal geweest van de waardige persoon die dertig jaren lang redacteur is geweest en die, ondanks zijn 87-jarige leeftijd, zeer vriendelijk heeft toegezegd nog enige bijdragen te willen leveren aan het blad, als de Heere het wil.

Hier past het mij om eens en voor altijd, op een vriendelijke wijze en met liefde te zeggen dat het mijn voornemen is om, met de hulp van God, dezelfde onbuigzame houding in te nemen die door ons blad tot hiertoe altijd is ingenomen met betrekking tot onze historische positie. Onze positie kwam tot stand door de scheuring van de kerken vanwege het heilige leerstuk van de Persoon van de Zoon van God.

Wanneer ik mijn harnas aandoe (voor het werk) en mijn wapenrusting (voor de strijd) gereedhoud, dan is dit mijn taal: 'Ik hef mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal. Mijn hulp is van den HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft' Psalm 121:1,2. En ik wens nergens anders heen te kijken om hulp, verdediging, wijsheid, genade, gunst, sterkte en een genadige beloning te verkrijgen. Maar ik wens in staat te worden gesteld om

David na te zeggen: 'Mijn ogen zijn geduriglijk op den HEERE'
Psalm 25:15.

Vanaf het begin stelde Mr. Gosden dat hij zichzelf niet op wilde dringen aan de lezers, maar dat hij geschikte stukjes wilde selecteren die "een geestelijke zalving in zich hadden en geschikt waren voor onderwijs." Misschien was dr. Owen wel zijn meest geliefde prediker, maar gedurende zijn tijd als redacteur verschenen er ook vele mooie preken van zijn broer Mr. F.L. Gosden, en zijn vriend, Mr. Jesse Delves. De goede kwaliteit van het blad was aantrekkelijk voor een geestelijk gezind gemoed. In het bijzonder voor degenen die verlangen en dorsten waren naar Christus.

De gewoonte van het vermelden van de jaarlijkse vergaderingen van de *G.S. Verenigingen*, die gehouden werden in de Gower Street Memorial Chapel in Londen, was reeds begonnen onder leiding van Mr. Popham. Die werd nu voortgezet, net als de gewoonte die ingesteld was onder leiding zijn voorganger, namelijk dat de voorzitter op die dag tijdens de avonddienst zou voorgaan. Vanaf 1951 begon men ook met het houden van de Jaarlijkse Noordelijke Bijeenkomsten van de *G.S. Verenigingen* in Manchester. Dit werd ook in het blad vermeld.

Spoedig was de natie in rouw gedompeld vanwege het overlijden van koning George V. Mr. Gosden schreef een gepast woord tijdens die gebeurtenis. Later woonde hij als officiële vertegenwoordiger van de *Gospel Standard* kerken de kroning bij van George VI. In die tijd werd er een brief verstuurd waarin men loyaliteit betoonde aan de koning en later ook aan zijn opvolgster, Koningin Elizabeth II.

In 1944 werd het Bethesda Fonds opgericht. In 1948 werd het eerste Bethesda Home voor bejaarden geopend in Redhill, Surrey. Deze tehuizen waren verbonden met de *Gospel Standard*. Er zijn nu zes van zulke tehuizen. Men verwacht dat er een zevende kan worden geopend in de nabije toekomst.¹⁰ Vaak zijn er verslagen over het werk, dat op een prachtige wijze gesteund werd, opgenomen in het blad zelf en ook op de omslag van de *Gospel Standard* gedrukt. Dit is hier niet zo zeer vermeld als een

¹⁰ Er zijn nu (in 2010) slechts drie Bethesda Homes.

interessant aspect van de geschiedenis van onze denominatie, maar meer als een voorbeeld van de praktische uitwerking van de dierbare waarheden die in het blad worden voorgestaan. In 1946 werd er een bibliotheek geopend in Brighton. Deze bibliotheek herbergt de mooiste collectie aan boeken over vrije genade die ons land rijk is. (In 1981 werd er een mooi nieuw gebouw geopend om de bibliotheek een nieuw onderdak te kunnen bieden.)

Mr. Gosdens redacteurschap besloeg de moeilijke periode van de Tweede Wereldoorlog. Hij mocht zijn taak als redacteur voortzetten tot net voor zijn sterven op 21 juni 1964. En zo duurden de perioden van deze twee redacteurs bij elkaar bijna zestig jaar – een wonderlijk gunstbewijs voor het blad. In de preek die Mr. Gosden slechts twee maanden daarvoor voor de laatste keer op de jaarlijkse ontmoetingsdag had gehouden, zei hij:

Alles wat wij hebben buiten Christus is maar armoede, onvruchtbaarheid en ledigheid. Maar met Hem bent u rijk, hoe ellendig uw toestand verder ook moge zijn. Soms mag u weleens zeggen: 'Ik ben tevreden, ik ben gelukkig, alles is wel.' Wanneer kan dat zo zijn? Niet wanneer u ontdekt dat u niet zo'n grote zondaar bent als dat u dacht, maar als de Heere komt en u tot Zijn deel eigent, zoals hier gezegd wordt: 'Verzoen onze schuld en onze zonde, en neem ons aan tot Uw erfdeel.' Indien de Heere onze zonden verzoent, dan wil Hij ons eigenen en tot Zich nemen, omdat Zijn vergeving het gevolg is van Zijn verlossende offerande.

Dit waren nu juist de waarheden die zo geliefd waren door de grondlegger van de Gospel Standard, William Gadsby.

Het blad had nu geen redacteur meer. Het was van groot belang om te weten wie de opvolger zou zijn. In juli 1964 werd Mr. Sydney Frank Paul verkozen. Mr. Paul was sinds de dagen van Mr. J.K. Popham diaken geweest in de Galeed Chapel in Brighton. Ook was hij in de tijd van Mr. J.H. Gosden lid van die gemeente. Hij volgde hen dan ook veelal in hun manier van handelen. Mr. Paul schreef in het septembernummer het volgende:

Wij vaak onze onbekwaamheid voor het plechtige en belangrijke werk, en ook gebrek aan genade en de bevinding van de genade in de dingen van God. Wij verzoeken dan ook ernstig om de gebeden van onze lezers opdat ons meer genade, kracht en

bekwaamheid geschonken moge worden overeenkomstig onze behoefte. Zo zal het geestelijke karakter en de taalkundige standaard van ons blad behouden blijven en de zegen van de Heere blijven rusten op ons kerkelijke tijdschrift.

In zekere zin kon zijn aanstelling worden gezien als het redacteurschap van een “huisbewaarder”. Mr. Paul was ook al meer dan 80 jaar oud en het was duidelijk dat hij dit werk niet heel lang zou kunnen doen. Hoewel hij persoon was die zich graag liet zien, werd hij toch heel erg gewaardeerd als een man met genade en bekwaamheid. (Behalve John Gadsby was hij de enige redacteur die niet tegelijkertijd predikant was.) Hij werd in staat gesteld de volgende zes jaar in alle rust en op een vriendelijke wijze zijn weg te gaan. Mr. Paul ging door tot eind 1970. Toen gevoelde hij dat het verstandig zou zijn als een ander in de plaats van hem zou worden gekozen. Hij stierf op 30 september van het volgende jaar, op de leeftijd van 88 jaar. Zijn predikant, Mr. F.L. Gosden, zei van hem:

Hij was velen tot een voorbeeld. Ik weet van niemand anders die zijn gelijke was in zelfdiscipline. Hij had veel zelfbeheersing en hij diende als een toonbeeld van het woord in Filippenzen 4:5: ‘Uw bescheidenheid zij allen mensen bekend.’ Daarom hebben wij niet zomaar een persoon verloren. Nee, wij hebben een goede invloed verloren. Daarom is het verlies evenredig aan de gift. Want hij *was* een gift, een gift aan ons kerkelijk leven, maar de Heere nam hem van ons weg.

In die tijd werkte er een jongere man als lid in het Bestuur: Benjamin Ashworth Ramsbottom. Hij is sinds 1967 predikant van de Bethel Chapel in Luton en van geboorte uit Haslingden in Lancashire. Het was de wens van Mr. Paul dat hij hem zou opvolgen en dit was ook het unanieme besluit van het bestuur. En zo werd hij de jongste redacteur van de Gospel Standard (het gezamenlijke redacteurschap in 1840 niet meegerekend). Merkwaardig was het dat toen Mr. Gosden voor zijn dood gevraagd werd of hij iemand wist die tijdens de komende jaren redacteur zou kunnen zijn, hij onmiddellijk de naam van Mr. Ramsbottom noemde.

Tijdens zijn eerste toespraak als redacteur in januari 1971, gaf Mr. Ramsbottom zijn verlangen te kennen om in de voetstappen te treden van zijn vermaarde voorgangers:

Ons redacteurschap begint in ernstige tijden. Wij voelen dat het net zo moet zijn als toen wij voor het eerst begonnen te preken: 'leunend op algenoegzame genade.' Het is nu meer dan 135 jaar geleden sinds William Gadsby en zijn zoon John 'het waagden om hun kleine scheepje uit te zetten in zo'n wijde oceaan.' (Om hun eigen woorden uit de *Gospel Standard* te gebruiken.) Sinds die tijd heeft de Heere ons gezegend met een opeenvolging van godzalige en bekwame redacteurs wier verlangen het is geweest om Christus te verhogen, de zondaar te vernederen, de dierbare leer van vrije genade uit te dragen en de noodzaak van een levende, genadige bevinding op het hart te drukken. En ook de noodzaak te blijven benadrukken van ernstig te blijven strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd.

De hoofdzaak van de favoriete uitdrukkingen van de eerste redacteur werd nadien altijd in de *G.S.* teruggevonden. Wanneer hij over Jezus spreekt, zegt hij: 'Eerbewijzen kronen voor eeuwig Zijn hoofd' en van het Evangelie: 'O de rijkdommen van niet te evenaren genade.' Moge dit ook nu de geest zijn van de *Gospel Standard*.

Toen wij dachten aan de dierbare erfenis uit het verleden en aan onszelf, werden onze gedachten geleid naar het tweede hoofdstuk van Haggai, het vierde vers: 'Is dit niet als niets in uw ogen' Ja, het minder heerlijke gebouw, de tweede tempel, zou worden vereerd en verheerlijkt door de onmiddellijke tegenwoordigheid van de Heere Jezus Zelf. Daar, in dat veel minder heerlijke gebouw, zou Zijn eigen heerlijkheid worden vertoond. Moge de Heere Jezus deze bladzijden eren en mogen ze geurig worden gemaakt door de lieflijke reuk van Zijn Naam. Ons enige verlangen is 'dat Hij in alle dingen de hoogste plaats mag hebben.' Wij verlangen dat de *Gospel Standard* een lieflijke geur van Christus mag hebben – Zijn Naam is een olie die uitgestort wordt. Moge het voor velen 'een reuke des levens ten leven' zijn. Alleen de Heilige Geest kan dit werken: 'Ontwaak, Noordenwind, en kom, Gij Zuidenwind, doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien' Hooglied 4:16. J.C. Philpot zei in een van zijn laatste nieuwjaarstoespraken: 'Het blad zou maand na maand willen komen, in alle eenvoud, rustig en onopvallend.

Zonder luide klop of gering van een bel. Dan zal het naast de Bijbel en het hymnboek liggen. Het spreekt dezelfde taal en ademt dezelfde geest.'

Wat is er vandaag nog over van de *Gospel Standard*? In de vorige eeuw waren er veel tijdschriften van de Baptisten. Voor het grootste gedeelte daarvan zijn zelfs de namen vergeten. Maar door genade mag de *Gospel Standard* nog steeds verschijnen. Het blad wordt niet alleen nog gedrukt, maar het handhaaft ook nog steeds dezelfde dierbare waarheden als die waarop het blad was gefundeerd bij haar aanvang.

In deze dagen is er sprake van een opleving van belangstelling voor het calvinisme. Onze godzalige voorvaders zouden verbaasd staan over de boeken die vandaag de markt overspoelen. Enkele daarvan zijn echte christelijke, klassieke werken. Maar toch is er overal een geest van wereldgelijkvormigheid en we zien zeer weinig van de kracht van levende godzaligheid.

Wij geloven dat de *Gospel Standard* ook nu nog een levend getuigenis behoort uit te dragen: namelijk van de leer van Gods vrije en soevereine genade; het belang van heldere inzichten met betrekking tot de Persoon van de Heere Jezus Christus; de noodzakelijkheid van afscheiding van zowel de wereldgelijkvormigheid als van de godsdienstige wereld; de noodzaak van een vroom leven die beantwoordt aan de belijdenis van de Naam van de Verlosser; en niet in het minst de levende noodzaak van het werk van de Heilige Geest in het hart van de zondaar:

*Ware godsdienst is meer dan een denkbeeld,
Er moet iets worden gekend en ondervonden.*

De *Gospel Standard* probeert nog steeds te strijden voor een godsdienst die Gods werk is en niet dat van de mens. Een godsdienst die Christus verheerlijkt en niet de zondaar. Een godsdienst die de beproeving zal doorstaan en die ons uiteindelijk in de haven van onze begeerte zal brengen.

Wanneer wij onze merktekenen op de baan plaatsen om onze spitse pilaren te doen rijzen (Jeremía 31:21) dan geloven wij dat wij dat in de geest van de psalmist doen: 'Niet ons, o HEERE, niet

ons, maar Uw Naam geef ere, om Uwer goedertierenheid, om
Uwer waarheid wil' Psalm 115:1.

NIEMAND DAN JEZUS.
